

XIV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 120

Ple del Parlament

Sessió 57, segona i darrera reunió, dijous 27 de juliol de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Sessió 57.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills

202-00027/13

Reiniciem el Ple amb el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Igualtat i Feminismes sobre la proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs fills i filles.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Beatriz Silva Gallardo, que en fou designada ponent relatora.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias, presidenta. Buenos días, diputados, diputadas, *consellera*. Antes de comenzar, me gustaría dar las gracias a las diputadas que han formado parte de esta ponencia, especialmente a las que han podido participar en las sesiones o haciendo aportaciones: a la Susanna Segovia, a la Jenn Díaz, a la Ester Vallès y a la Basha Changue. Creo que todas hemos intentado trabajar con la mejor disposición para conseguir el mejor texto.

Como relatora ponente, quiero dar las gracias también al equipo jurídico, a la Noemí Osorio, a la Núria Lucena, a la letrada Mercè Arderiu, que han puesto mucho empeño en mejorar esta propuesta y hacerlo, además, a tiempo para que pudiera ser aprobada antes de que acabara el actual periodo de sesiones. También quiero dar las gracias a los juristas de los grupos parlamentarios, en mi caso, Álvaro Rebollar, que es también, en parte, autor de esta propuesta.

Esta proposición de ley no es nueva, nació en la anterior legislatura como un proyecto de ley alternativo del Grupo Parlamentario Socialistas a un decreto del Govern que constataba que las víctimas de violencia machista no estaban recibiendo las indemnizaciones a las que tienen derecho por ley. Aquella propuesta de reforma a la Ley 5/2008, del derecho a las mujeres a erradicar la violencia machista, al igual que el dictamen que hoy someteremos a votación, perseguía elevar el monto de estas ayudas homologándolas a otros supuestos similares, como era el de las víctimas del terrorismo, y además que este monto estuviera garantizado por ley.

Aquella propuesta decayó por el fin de la legislatura, volvió a entrar en esta, pero el texto base que hemos discutido a lo largo de estos meses no fue el original, sino el texto alternativo que presentó el Govern, que proponía seguir regulando las indemnizaciones por decreto y que no proponía, por ello, ninguna cifra concreta en las cuantías a las que tienen derecho las víctimas de violencia machista y sus hijos e hijas.

A lo largo de la ponencia, pudimos escuchar aportaciones de una veintena de personas expertas –jueces, juezas, juristas, especialistas en violencia machista, en infancia–, que dieron su opinión a lo largo de seis sesiones sobre los dos textos. Y en el dictamen que se votará hoy en base a las enmiendas presentadas por los grupos parlamentarios ha prevalecido que las indemnizaciones se regulen por ley, que no dependan del gobierno de turno y también que se homologuen a otros supuestos similares.

Hemos conseguido, además, mejorar la propuesta que hacía el proyecto original, que era la de elevar las indemnizaciones que reciben los hijos e hijas de madres asesinadas por violencia machista de 5.691 euros a 73.500. Y lo que al final se ha pactado y que está en el dictamen que se someterá hoy a votación establece que se creará un baremo propio para Cataluña y que los huérfanos y huérfanas recibirán una indemnización mínima de doce veces el valor anual de la renta de suficiencia de Cataluña, algo que se traducirá en 103.261 euros.

También establece que las mujeres supervivientes de la violencia machista recibirán dos veces el valor anual de la renta de suficiencia de Cataluña, lo que implicará subir el monto de la indemnización actual desde 3.073 euros a 17.210. Además, se garantizará por ley que las madres que pierdan a sus hijos e hijas producto de la violencia vicaria tengan derecho a una indemnización y que esta sea equivalente a seis veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña anual, lo que equivale a 51.630 euros.

Todas estas cifras han sido establecidas, como mínimo, para permitir que puedan ser más altas según las circunstancias particulares que se den en cada caso. Aunque todas somos conscientes de que no existe una cifra que indemnice por la pérdida de una madre o de un hijo o una hija, son cantidades muy superiores a las que ahora mismo se están recibiendo y que les permitirán afrontar el futuro con más posibilidades y dignidad.

Otro de los objetivos de esta reforma es desvincular de la vía judicial la recepción de unas indemnizaciones que no deberían estar sujetas a una sentencia, porque las víctimas tienen derecho a ellas, denuncien o no. Y también busca poner fin a los impedimentos con los que se encuentran actualmente las víctimas para acceder a

estas ayudas. Lo hace mejorando los protocolos de información y de coordinación, pero ampliando también las autoridades que tienen potestad para acreditar que una mujer ha sufrido esta violencia.

En definitiva, esta reforma de ley facilitará el acceso efectivo a las indemnizaciones y, además, incrementará de forma muy importante los importes que hasta ahora recibían y que no se corresponden con la gravedad de los hechos que los motivan.

En mi siguiente intervención explicaré un poco más los detalles.

Gracias.

La presidenta

Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de set minuts... *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Diputada, per què em demana la paraula?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, presidenta. Ja n'havíem informat el secretari general també, però nosaltres, En Comú Podem, ens retirem de l'esmena que hi havia reservada. Per tant, no entraríem en el torn de debat actual.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies. Doncs els que han reservat esmenes per defensar en el Ple, per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. I per iniciar té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Buenos días una vez más. En este turno de intervención que hago como representante del Grupo Parlamentario Socialistas i Units per Avançar, me gustaría dar las gracias a las diputadas que hicieron posible que yo fuera ponente relatora de esta ley, que me escogieron. Para mí ha sido un privilegio poder coordinar los trabajos de reforma a la Ley 5/2008, que impulsé en la anterior legislatura y que, si bien es una reforma muy puntual, aborda un reto que es crucial en nuestra sociedad, y es cómo abordamos los feminicidios y sus consecuencias.

Quiero dar las gracias especialmente a las diputadas Susanna Segovia, Ester Vallès y Basha Changue, porque gracias a ellas el texto pudo volver a su espíritu original, que era el de garantizar las indemnizaciones por ley, que no dependieran del gobierno de turno, pero también que las cifras se incrementaran de una manera muy importante respecto a las que reciben actualmente, incluso de manera más ambiciosa que el proyecto que mi grupo parlamentario ingresó en 2020 y en 2021.

Las decisiones respecto a esta reforma, las adoptamos después de escuchar a muchas personas. Y valoramos, por ejemplo, que perder a una madre deja en una situación de mucha más indefensión a un niño o a una niña cuando se trata de un feminicidio, porque con esta violencia pierde normalmente a sus dos progenitores. Por esta razón, decidimos que el monto fuera de 103.261 euros, superior a la cifra que barajábamos al principio.

También durante el transcurso de la ponencia, y a pesar de que una mayoría de las personas que comparecieron se mostraron partidarias de que las indemnizaciones fueran homologadas a las víctimas del terrorismo –como proponía el proyecto original que presentó mi grupo parlamentario–, las diputadas estuvimos de acuerdo que nos sentíamos más cómodas creando un baremo específico para la violencia machista en Cataluña, que es lo que finalmente hemos pactado.

Cuando tuvimos el debate a la totalidad, yo expuse aquí que lo que buscábamos con esta propuesta era brindar una oportunidad para que se produjera este debate y se tomara una decisión consensuada. Creo que eso se ha conseguido y que es importante porque una de las fortalezas de la ley de erradicación de la violencia machista fue que nació fruto de un consenso amplio entre todas las fuerzas políticas que fueron capaces de dialogar y ponerse de acuerdo en un texto que fue pionero.

Creo que todos y todas estamos de acuerdo en que el espíritu de buscar consensos en temas tan sensibles como la violencia que sufren las mujeres por el hecho de ser mujeres es crucial para que la sociedad asuma este reto como propio. Y es crucial porque las leyes que se aplican, las que transforman la realidad y cambian la vida de las personas, son aquellas que son fruto del consenso y la negociación.

La escritora chilena Diamela Eltit sostiene que solo las mujeres podemos cambiar nuestra condición y que, si no lo hemos hecho todavía, es por la colonización que

sufrimos de nuestro ideario. Ella dice que cambiar el imaginario del poder masculino no se hace solo por ley, sino a través de la descolonización de los idearios femeninos, y que esto tenemos que conseguirlo nosotras mismas. Creo que, en estos últimos años, las mujeres hemos avanzado mucho en este camino de descolonización de los imaginarios, y uno de los más importantes es que la sociedad asuma que la violencia machista no es algo normal ni es una violencia de segunda.

Y una prueba de que la consideramos una violencia de segunda explica que la indemnización que seguimos hasta hoy dando a una víctima acreditada de violencia machista con secuelas *graves* en Cataluña sea solo de 3.067 euros, o que el decreto del Govern que dio origen a esta propuesta estableciera que los hijos e hijas de una madre asesinada por violencia machista solo recibieran 5.691 euros.

Sin embargo, esta reforma no solo va de cifras, sino que tiene un valor simbólico, porque quiere lanzar el mensaje de que la violencia que sufren las mujeres no es una violencia diez o veinte veces inferior a otros tipos de violencia, porque creemos que es necesario reflejar también en cifras que perder a una madre fruto de la violencia de género no es una situación menor a perderla por otro tipo de violencia.

Esta ley lanza también un mensaje importante, porque no pide que las mujeres tengan que acreditar con una sentencia que han sufrido violencia de género. Son los propios servicios que las atienden –los sanitarios, los policiales, los recursos de acogida– los que dirán que ha sido víctima de violencia machista. Además, permitirá hacer efectivas unas indemnizaciones que casi no se están otorgando y que son parte de una política de reparación y reconocimiento que debería estar garantizada más allá de las contingencias del momento.

Los feminicidios son una de las formas más crueles de violencia que existen en nuestra sociedad y son, sin lugar a duda, la forma más extrema de violencia machista, porque acaba con la vida de las mujeres. Es la expresión más dramática de la desigualdad entre hombres y mujeres, una manifestación de terror que socava la democracia, porque tiene una intencionalidad política, que es conseguir que las mujeres tengan miedo y que se vean relegadas al espacio privado. Es una situación de la que somos responsables como sociedad. Por eso, dedicar recursos para

combatirla, visibilizarla y mitigar sus consecuencias tendría que ser una prioridad de todas las administraciones, también del Gobierno de Cataluña.

En este sentido, no me gustaría acabar esta intervención sin hacer mención de la decisión del Govern de presentar un texto alternativo a la propuesta original, porque, creo, representó lo contrario al espíritu de consenso, a aquello de sumar fuerzas para defender los derechos de las mujeres de los que hablaba anteriormente. Fue un texto pensado solo para evitar que una propuesta que era positiva, que las indemnizaciones estuvieran garantizadas por ley y que los montos fueran acordes a la gravedad de lo que representa, no saliera adelante porque no era una iniciativa de la *conselleria* de Feminismos.

Consellera, no sé si es consciente de que ninguna de las personas que comparecieron, tampoco las que propuso su grupo parlamentario, respaldó su propuesta de que las indemnizaciones siguieran dependiendo de un decreto de su gobierno –ninguna. Tampoco apoyaron su argumento de que esto no era necesario que estuviera por ley porque ya existía la *conselleria* de Feminismos para encargarse.

El trabajo parlamentario que hacemos aquí está por sobre las personas, por sobre los egos, porque nos trasciende. Las legislaturas se acaban, pero las leyes se quedan, y deberíamos procurar trabajar unidas, las mujeres que están en el Gobierno y las que estamos aquí, para que estas leyes favorecieran a todas las mujeres a las que representamos aquí. En eso consiste la sororidad y la hermandad entre mujeres que ha hecho fuerte al movimiento feminista y que debería hacerse patente también entre nosotras.

No me queda más tiempo, así que quiero dar las gracias nuevamente a los grupos parlamentarios que darán apoyo a este dictamen, y decir que hemos reservado una enmienda técnica que no ha sido aceptada, pero que pediremos votación separada porque los equipos técnicos de la casa consideran que la ley tendrá algunos defectos técnicos si esta enmienda permanece.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conselleres*, personas que nos acompañan hoy... Hoy finaliza aquí un trámite que, como ya se ha comentado, se iniciaba hace aproximadamente un año con un debate a la totalidad de una proposición de ley del Partido Socialista. Ese debate acabó con la aprobación de una enmienda a la totalidad con un texto alternativo, que es con el que se inició el trabajo de la ponencia. Desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, ya anunciamos, durante aquel debate, que compartíamos gran parte de las críticas a la situación existente, que, al fin y al cabo, eran las que daban pie al inicio de esta tramitación legislativa.

Las indemnizaciones, tal y como estaban planteadas, no estaban funcionando, y los hijos e hijas huérfanos de mujeres asesinadas, que se ven inmersos en una situación realmente de especial vulnerabilidad, recibían unas cantidades que, sin duda alguna, debían ser revisadas; por supuesto que debían ser revisadas. Pero no solo eso. También necesitamos revisar el modelo, revisar los protocolos y revisar la prevención, revisar muy bien a qué destinamos cada euro que tenemos para conseguir avanzar en la lucha contra esta lacra. En Ciudadanos somos muy conscientes de la gravedad del problema y de las dificultades que se encuentran las víctimas de violencia machista cuando, como sociedad, fallamos en nuestro objetivo de evitar este tipo de violencia.

Requieren, sin duda alguna, toda nuestra atención, y toda nuestra atención no son solamente las indemnizaciones de las que se habla hoy aquí en esta proposición de ley. De hecho, es prioritario atender y proteger a las víctimas si queremos abordar de forma efectiva este grave problema social. Hay que proporcionar recursos para garantizar el bienestar y la seguridad de las víctimas en riesgo, ofrecer una protección inmediata para salvar vidas, y no podemos ni debemos quitar el foco de ahí.

Nosotros no vamos a oponernos a esta modificación legislativa. Como digo, estamos muy de acuerdo en algunas cuestiones que quedarán resueltas, como revisar esa

indemnización que reciben los huérfanos de mujeres asesinadas. Pero después creemos que debemos ser muy rigurosos a la hora de decidir a qué destinamos cada recurso que tenemos. Nuestras enmiendas iban un poco en esa línea, y si de verdad queremos avanzar, no podemos perder el foco de nuestro objetivo, que debe ser, como decía, garantizar el bienestar y la seguridad de las víctimas, que siguen en riesgo.

Y una de las herramientas que ayudan a luchar contra esta lacra son las unidades de valoración forense integral, equipos multidisciplinarios formados por psicólogos, trabajadores sociales y médicos forenses, que dan una respuesta coordinada, específica y especializada. Son equipos de diferentes profesionales que valoran el diagnóstico concreto de un posible caso de violencia machista a través de la elaboración de informes que permiten un diagnóstico de la violencia más allá de la simple búsqueda de la sintomatología de una agresión concreta. Estas unidades son las que ayudan a los jueces a tomar las medidas más adecuadas en las órdenes de protección y, por tanto, no solo ayudan a valorar la situación de la víctima, sino que ayudan a dar una respuesta apropiada y efectiva en la prevención.

La Ley orgánica 1/2004, de medidas de protección integral contra la violencia de género, las definía e instaba a su implantación. Sin embargo, prácticamente veinte años después nos encontramos que las unidades de valoración forense integral siguen siendo insuficientes en Cataluña, por lo que no podemos hablar de una implantación efectiva. Esto ocurre porque no existe una regulación adecuada ni se destinan los medios necesarios. Y, por tanto, no logran cumplir con la función para la que fueron pensados, que no era otra, como decíamos, que ayudar a valorar no solamente la situación de la víctima, sino también a dar una respuesta idónea y efectiva en la prevención a futuro.

Desde Ciutadans elaboramos y registramos una iniciativa legislativa que pretende impulsar de forma decidida estas unidades en Cataluña con el objetivo de luchar contra la violencia machista. Y nos hubiera gustado debatirla también aquí hoy, en este Pleno. De hecho, pedimos el traerla hoy aquí a pleno en la última Junta de Portavoces, porque creíamos, y seguimos creyendo, que hubiera sido muy

interesante debatirla conjuntamente, pero no obtuvimos el respaldo ni apoyo suficiente de los otros grupos parlamentarios para poder hacerlo.

Aun así, nosotros insistiremos porque creemos que la implantación de más unidades de valoración forense integral es una línea importante de avance. Creemos que ese es el camino, porque, además, en la práctica, luego acabamos viendo que las indemnizaciones, que no están diseñadas de una forma rigurosa, acaban siendo como una lotería que le toca solo a unas pocas de las víctimas afectadas.

Como digo, insistiremos en la tramitación de nuestra proposición de ley sobre unidades de valoración forense integral, y espero que, si el resto de los grupos apoyan que pueda ser traída a algún próximo Pleno, podamos continuar en breve debatiendo mucho más profundamente sobre cómo avanzar en la lucha contra la violencia machista.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per expressar llur posicionament sobre el text del dictamen, i per un temps de set minuts per grup, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Ester Vallès Pelay.

Ester Vallès Pelay

Bon dia, presidenta. Membres de la Mesa, consellera, diputades, diputats... És un orgull per mi poder estar avui aquí participant d'aquesta Proposició de Llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista. Creiem que la violència masclista és una xacra de la nostra societat i cal fer tots els esforços per sensibilitzar, prevenir i erradicar aquesta violència masclista.

M'agradaria començar pel principi, amb la definició de què és la violència masclista. Doncs és aquella violència que s'exerceix sobre la dona pel sol fet de ser dona. Existeixen, com ja hem anat repetint cada cop que tenim l'oportunitat de parlar d'aquest tema, diferents tipus de violència, i és important conèixer aquestes violències per poder-les identificar. Parlem de la violència física; parlem de la

psicològica, que és una de les més invisibles; la violència obstètrica; l'econòmica; la institucional; la sexual; la violència de segon ordre, i la violència vicària.

I per què modifiquem aquest article? Perquè la violència masclista no té cabuda en la nostra societat, i per això el modifiquem, per reparar les dones víctimes de violència masclista i les seves filles i fills, tenint en compte sempre que res no pot substituir la pèrdua de la mare, en el cas de filles i fills, o la pèrdua dels fills, en el cas de les mares.

En aquest cas concret, ens hem centrat en les indemnitzacions i ajuts a què poden tenir accés. I quins són els nostres objectius? Els nostres, els de Junts per Catalunya –i crec que no m'equivoco dient que també de gairebé tota la resta de companyes de la ponència–, són que amb aquesta modificació s'assoleixi, u, que aquests ajuts i indemnitzacions siguin accessibles per al màxim de dones i filles i fills víctimes de violència masclista; dos, que s'augmenti la quantitat establerta, assumint que mai serà suficient, i tres, que no s'hagi d'esperar a tenir una sentència ferma per poder sol·licitar aquests ajuts.

Desenvolupem aquests punts. Un dels motius per aprovar aquesta reforma de l'article 47 és que fins al moment molt poques dones podien accedir a aquestes indemnitzacions, ja sigui per desconeixement de la seva existència o pels requisits jurídics per acreditar la seva condició com a víctima de violència masclista. És en aquest últim cas, l'acreditació de la seva condició, quan la víctima entra en un procés de revictimització, que empitjora i allarga el seu procés a la reparació.

I què busquem amb tot això? Busquem simplificar els tràmits per tal que moltes més dones puguin accedir a aquestes indemnitzacions i garantir el dret a la reparació de les víctimes de violència masclista. A més a més, hem proposat augmentar la quantitat de la indemnització per llei, evitant que es faci per decret promulgat pel govern de torn, donant així una seguretat més jurídica.

La quantia es basa en l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, l'IRSC. Les dones supervivents d'alguna violència masclista tindran el dret a percebre dues vegades aquest índex anual. Ho fem perquè és una mesura de reparació i volem assegurar que tant les dones com les seves filles i fills tenen els recursos per portar

una vida digna, encara que insistim que res no pot compensar el dolor o el patiment i res no pot substituir una pèrdua.

També tenen dret a rebre la indemnització les dones a les quals han mort el fill o la filla o la persona de la qual sigui representant legal en el marc de la violència vicària. En aquest cas, tindrien dret a percebre sis vegades l'índex anual. I, quan sigui la víctima de violència masclista una víctima mortal, els fills tindran dret a percebre dues vegades aquest índex anual.

No cal portar resolució judicial en el supòsit que hagi estat impossible el seguiment d'un procediment judicial contra l'agressor, per exemple, en el cas que aquest es suïcidi. Un exemple d'això seria el cas d'en Leo, el nen que va ser assassinat pel seu pare en un hotel de Barcelona el 24 d'agost del 2021. Com que el seu pare es va suïcidar, mai hi podrà haver una sentència i la seva responsabilitat penal s'extingeix. Si aquest text hagués estat vigent, la mare d'en Leo hauria pogut accedir a aquesta indemnització per violència vicària.

També hem de posar el focus en l'obligació dels i les professionals implicades en l'atenció de les víctimes de violència masclista –que són serveis socials, Salut, oficines d'atenció a la víctima, cossos policials i funcionaris de justícia– de compartir entre ells tota la informació de casos de violència masclista i informar les víctimes de l'existència d'aquestes indemnitzacions i aquests ajuts. Per què? Perquè un dels motius pels quals se'n beneficiaven tan poques persones és perquè de vegades ni els propis operadors en coneixien l'existència.

Amb aquesta modificació posem la víctima al centre, agilitzant el seu procés de reparació, ampliant els organismes i serveis que tenen potestat al territori català d'atorgar aquestes acreditacions administratives a les dones que han patit una situació de violència masclista. I també així aconseguim una major equitat territorial.

Aquestes són oficines de l'Institut Català de les Dones, serveis socials, serveis de Direcció General per a l'Erradicació de les Violències Masclistes, els SIEs, el SIAD, l'oficina d'atenció a la víctima del delicte, recursos públics d'acollida i entitats subvencionades per una administració pública concreta per a l'atenció de dones víctimes de violència masclista, els Mossos d'Esquadra, els agents del Servei Català de la Salut.

La indemnització econòmica es podrà sol·licitar en el període de cinc anys. Ampliem aquest termini perquè les dones puguin exercir el seu dret a sol·licitar aquesta indemnització.

I amb tot això, des de Junts per Catalunya, insistim que s'han de seguir prenent mesures de prevenció, de sensibilització i abordatge de les violències masclistes. Creiem que aquesta modificació de llei ha de ser el reflex d'una societat que avança, d'una societat més justa i que tingui unes institucions a l'alçada, posant sempre la víctima en el centre.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada, la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, gracias. Molt bon dia. Bé... La relatora acaba de decir que no hay nada que pueda compensar la pérdida de una madre o de un hijo. Y es que este es el gran asunto, porque nosotros nos preguntamos: ¿y la pérdida de un padre? (*Alguns aplaudiments.*) Es que hasta ese punto les hace llegar su fanatismo.

La crueldad de la ideología de género se consume conquistando el corazón de las leyes, como sucede con esta ley, la Ley 5/2008, del 24 de abril. Y es que esta y otras leyes son el mayor retroceso para la igualdad de hombres y mujeres.

Todos ustedes mienten cuando dicen que VOX niega la violencia contra las mujeres, cuando la verdad es que VOX con lo que no está de acuerdo es con la imposición de la ideología de género para convertirla en doctrina oficial legal.

Siempre hemos condenado toda violencia; de hecho, como bien saben todos ustedes, VOX ha participado y VOX sigue participando, día tras día, en todos los minutos de silencio que ha acordado este Parlamento. Cuando se ha producido precisamente la muerte de una mujer a manos de un hombre, ya sea su pareja o su expareja, siempre VOX está ahí para condenarlo.

Sin embargo, son ustedes los que niegan los minutos de silencio cuando la violencia la sufren los hombres y los hijos a manos de sus mujeres o sus madres. Es que para ellos no hay minutos de silencio. Y consideramos que eso es inhumano e incoherente. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, sí, los diputados de VOX no participamos del dogma progre de la criminalización de los hombres, porque consideramos que hay personas que, independientemente de su sexo, pues, ejercen la violencia, y otras personas que no, y también porque no damos la espalda a la realidad. Y es que, en el año 2021, 3.356 hombres fueron víctimas de violencia doméstica en España, y en el año 2022 el índice de violencia en hombres ha subido.

Y no nos cansaremos de combatir las falsedades e injusticias de las leyes de género. Y eso pasa por derogar todas aquellas leyes de género que en sí mismas son discriminatorias.

Nuestro ordenamiento jurídico tiene que asegurar que todos los españoles tengamos los mismos derechos y las mismas obligaciones, y debe garantizarse la igualdad de condiciones para todos en cualquier circunstancia. Y es que hay que dar cobertura, protección y asistencia a todas las personas por igual que padezcan algún tipo de violencia, porque el derecho a la protección no debe tener su perspectiva de género.

Todos ustedes se ponen la medalla de ser los más feministas de la historia y de defender a las mujeres, ¿no? Incluso a veces están en una lucha de a ver quién más y mejor defiende a las mujeres, cuando la realidad es que tenemos, al menos, 1.155 reducciones de pena en aplicación de la Ley orgánica 10/2022, de 6 de septiembre, de garantía integral de la libertad sexual, y ciento quince excarcelados –datos a fecha de 5 de julio del Consejo General del Poder Judicial. Eso sí, con una salvedad, ya que pueden ser más, ya que no todos los órganos judiciales han aportado la información sobre las excarcelaciones producidas. ¿Y esta es la defensa que hacen ustedes de las mujeres? Y no, señores diputados, ustedes *no* nos defienden. De hecho, sus leyes de género crean todavía más inseguridad para las mujeres, porque no han dejado de aumentar los delitos de violencia en contra de las mujeres. Y no

solo eso, sino también el despilfarro del dinero público en insensatos estudios ideológicos y también en sus chiringuitos de género.

Y, miren, la modificación del artículo 47 de esta ley consideramos que es indigna, es aberrante y es inconcebible. Primero, porque se establece la indemnización solo para mujeres, hijos de violencia machista o violencia vicaria. Para las mujeres, dos veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña –otro de sus inventos separatistas–; para los hijos, por el fallecimiento de su madre, doce veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña, y para las mujeres que han sufrido violencia vicaria, seis veces el indicador de renta de suficiencia de Cataluña.

Y nosotros nos preguntamos en este sentido: ¿qué hacemos en nuestra región, en Cataluña, cuando suceda un caso, por ejemplo, como la madre de Fitero, que envenena a sus tres hijos con sulfumán, a sus tres hijos menores de edad, y, al ver que no funcionaba, los intentó apuñalar? Hablamos de niños menores de edad, de tres, de cinco y de nueve años. Y, según ustedes y según lo que se está aprobando hoy, estos niños menores de edad, de tres, de cinco y de nueve años, incluso el padre, no tienen derecho a una indemnización. Y ¿saben por qué? Y eso no se lo pregunto a ustedes, porque ustedes ya lo saben, sino para los catalanes que nos estén viendo. Pues porque la agresora es una mujer y es la madre. Es por esto por lo que no tienen derecho, estos niños, a una indemnización. *(Alguns aplaudiments.)*

Se establece que el plazo para reclamar la indemnización sea de cinco años desde el momento que exista una acreditación administrativa de la situación de violencia por los organismos y servicios acreditativos administrativos o desde la notificación de la sentencia sin necesidad de que sea firme. Después nos encontramos que los Mossos d'Esquadra y los funcionarios judiciales tienen la obligación de informar a las víctimas de la indemnización, y consideramos que esto es inadmisibile, porque no son sus funciones.

Y, miren, nuestro grupo parlamentario no asumió el informe de la ponencia, entre otros motivos porque todo el trabajo que se ha realizado es en una única dirección, sin oír incluso otros argumentos de los postulados de los ya conocidos de la ideología de género. Y, de hecho, todo es en una misma dirección, y no podemos estar de acuerdo en este sentido.

Después, no hemos participado en la modificación de dicha ley, como ustedes saben, y tampoco vamos a favorecer su aprobación, porque es excluyente y es discriminatoria. No protege a todas las víctimas de violencia por igual y tampoco a sus hijos, creando una desigualdad no solo entre hombres y mujeres, sino también con los hijos de cada víctima de violencia. Y nosotros es algo en lo que no podemos estar de acuerdo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, en primer lloc, m'agradaria també sumar-me als agraïments que han fet altres companyes per la tasca feta en aquesta ponència, que, si més no, doncs, és una altra mostra d'aquest petit oasi que tenim a la Comissió de Feminismes, on ens permetem treballar, diguem-ne, fora de tensions i colors de tota mena.

Bé, la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, va ser una llei pionera en el seu moment precisament per establir una diferència que és cabdal, com han explicat també algunes companyes en intervencions anteriors, que és establir que la violència masclista és aquella que s'exerceix contra les dones pel fet de ser dones i no només la violència de gènere circumscrita a l'àmbit de la relació prèvia entre l'agressor i la víctima. I això és molt important de mantenir precisament perquè va ser aquest Parlament qui va legislar per primera vegada en aquest sentit, sent un altre cop capdavanter en la defensa dels drets i llibertats a Catalunya i que ha servit d'exemple en altres indrets de l'Estat espanyol.

Sí que és cert que hi ha una tasca pendent en el feminisme, diguem-ne, *mainstream*, hegemònic, podríem dir, que és abordar com la violència que reben les dones pel fet de ser dones es transmet també des de les dones. I és per aquí, companyes, per on se'ns colen les escletxes de l'extrema dreta, com hem vist a les intervencions anteriors. Per tant, aprofito també per fer aquesta reflexió col·lectiva cap a les

companyes del moviment feminista que generen les teories a les que ens acollim aquí per abordar coses que no són noves tampoc. Perquè Bell Hooks ja ho deia des dels anys setanta en els seus llibres i postulats com a teòrica feminista, i que és una tasca pendent que en els temps que vivim, doncs, és, si més no, urgent d'abordar.

Estem, evidentment, molt d'acord amb aquest preàmbul, no? És a dir, la reparació per haver estat víctima de violència masclista és una cosa impossible, és a dir, és una qüestió que no és abastable, no existeix, no pot ser..., cap, diguem-ne, mesura, cap quantia econòmica podrà mai reparar el que significa ser víctima de violència masclista, perdre una mare, perdre un fill. Però, tot i així, era molt important i molt necessari fer aquesta adequació i revisió de les indemnitzacions que hi havia fins ara perquè, com han comentat també altres companyes, en les comparatives de quanties econòmiques, doncs, eren gairebé irrisòries. La modificació que hem fet avui, tot i ser conscients que no hi ha cap quantia que pugui ser ajustada a aquesta reparació, com a mínim és més digna.

També estem contents de veure i d'haver pogut aportar a l'eliminació de la burocràcia que representa aquesta modificació legal, no només pel fet de simplificar els tràmits per accedir a aquestes prestacions i amplificar-les perquè puguin arribar a la majoria de dones, sinó perquè també elimina aquesta judicialització d'un procés de violència, d'un procés final, diguem-ne, d'aquesta violència, no necessitant aquesta sentència judicial per poder accedir a les indemnitzacions i, en canvi, dotant els serveis d'atenció a la víctima, els serveis d'administració que atenen i acompanyen aquests processos per acreditar aquesta situació de violència masclista, independentment de si el cas està judicialitzat o no. També veiem molt positiu que s'ampliï el termini per poder sol·licitar aquestes indemnitzacions fins a cinc anys després dels fets, cosa que fins ara, doncs, era molt menor.

Com han dit també en altres intervencions, els barems propis d'aquestes indemnitzacions per violència masclista, tot i que a la ponència inicial, a proposta del Partit Socialista, era d'alguna manera equiparar-ho amb els barems de víctimes per terrorisme, que no amb el terrorisme... –volem també puntualitzar això, perquè en el seu moment també va ser un punt de debat en aquesta cambra–, doncs, si aquestes dues vegades l'IRSC, o dotze vegades en el cas dels fills i filles o sis vegades en el

cas de la violència vicària, són quanties que, per una banda, són més dignes, com ja hem dit, però, per una altra, confereixen un barem propi i, diguem-ne, ajuden a que durant els processos no quedi a criteri del magistrat que gestiona aquests casos, en el cas de la judicialització, d'utilitzar els criteris que consideri oportú cada magistrat, que ara s'estan fent servir els criteris d'accidents de trànsit. Per tant, considerem importantíssim que això estigui blindat per llei, que no depengui del govern de torn i que en aquest cas quedi lligat en el propi text legal.

Després volia parlar també del que ha significat aquesta esmena número 6, aquesta esmena que vam reservar per poder votar en el Ple, que finalment preveiem que acabaria decaient. Però no vull deixar de parlar d'aquesta esmena i tot el debat que hem tingut durant la ponència al respecte de la gradació que fa possible que aquest mínim que hem establert de dos vegades, dotze vegades i sis vegades l'índex, doncs, pugui ser augmentat.

És important tenir en consideració la dimensió més àmplia de les afectacions i els impactes que pot tenir la violència masclista en el cas de les supervivents, i no només una qüestió física, sinó una qüestió psicològica, una dimensió emocional. És a dir, l'impacte que té ser víctima i supervivent de la violència masclista s'ha de, diguem-ne, focalitzar des de l'amplitud de tot el cas concret. Per tant, ara és tasca del departament desenvolupar, a través del seu equip tècnic, aquesta gradació per establir un marc equitatiu i que no recaigui sobre la víctima la responsabilitat de demanar aquests augments.

I, per acabar, companyes, sabem que res repara aquesta violència. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Celebrem –i ja acabo, presidenta– l'aprovació d'aquest text avui com un pas endavant en la protecció de drets, perquè s'apropen temps foscos, com ja hem vist a la intervenció anterior; vivim un viratge cap a la dreta, cap als poderosos, els que volen destruir allò conquerit per les lluites del poble, la lluita sindical, feminista i antifeixista. I, per tant, és més important que mai que aquest Parlament blindi tant com pugui els drets i llibertats de les nostres comunitats, i això és el que fem avui garantint i simplificant l'accés del dret a les dones a erradicar la violència masclista.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conselleres... El que té intervenir després del Grup de VOX, i més en temes de violència masclista, és que notes com et va pujant la ràbia i la indignació segons van parlant, i vas veient les cares d'altres diputats i diputades que també expressen aquesta ràbia i indignació, i et venen ganes de dedicar bona part de la intervenció a rebatre els seus arguments. Però he pensat que avui la millor resposta era recordar les cares d'Abascal i companyia el diumenge i com s'ha frenat l'arribada de la ultradreta al Govern de l'Estat espanyol gràcies, en bona part, als vots de molts catalans i catalanes que els hi han dit prou. Per tant, la millor resposta, senyora Lora, el balcó de VOX del diumenge. *(Aplaudiments.)*

Curiosament, els votants de les forces que segurament impediran aquesta arribada del senyor Feijóo, amb el suport de VOX, al Govern són els mateixos vots que probablement –esperem a la votació, però, vaja, podem intuir-ho– donaran suport a la modificació d'aquesta llei de violència masclista que garanteix unes indemnitzacions més dignes per a totes les víctimes de violència masclista.

I per què indemnitzacions a les víctimes de violència masclista? Perquè s'entén que aquesta violència és resultat d'una societat masclista que provoca aquesta violència i que les institucions de l'Estat no han sigut capaces d'evitar, de fer tot allò possible per evitar que hi hagi aquesta violència. Per això la idea d'indemnització forma part de la reparació, perquè és una primera gran reparació que es fa, en aquest cas, des del Govern de la Generalitat de Catalunya cap a aquelles dones i cap a aquells nens i aquelles nenes que són víctimes de violència masclista. I aquest és el concepte de la llei. No és només «et donem uns diners perquè t'han maltractat» o «et donem uns diners perquè han mort la teva mare», no. És: «Ens fem responsables de la violència que has patit, com a institució, com a societat, com a govern; ens en fem responsables i volem contribuir a la reparació del mal que t'han fet.» I això és el principi que guia aquesta indemnització.

És veritat que és una llei que va començar amb un tràmit molt accidentat: venia de la passada legislatura, el Govern ho va intentar arreglar via un decret... Hi ha una diferència de criteri evident entre el Govern, que pensava que això s'havia de fer via reglament, i els grups que donarem suport a aquesta iniciativa, que pensem que s'ha de fer per llei; també de la majoria de compareixents que han comparegut. Potser si la senyora de VOX hagués vingut a alguna comissió, els hauria pogut escoltar. I, per tant, és important que aquesta reparació quedi fixada per llei, a la llei que regula justament quina és la resposta de Catalunya a les víctimes de violència masclista.

Un dels debats era «la reparació no es pot basar en una indemnització», és a dir, quants diners –efectivament, s'ha dit– val una vida, quants diners val un braç trencat, quants diners valen anys i anys de violència psicològica. És que el concepte no és aquest. El concepte és, com deia, que aquesta indemnització és un primer moment de reparació i de resposta, però que evidentment ha d'anar acompanyat de moltes altres polítiques que ja preveu la llei de violència masclista.

I sí, consellera, és cert, la reparació és garantir el dret a l'habitatge a les dones víctimes de violència masclista, però és que no s'està fent, no s'està fent amb dignitat ni amb qualitat. I ho sabem, que passen mesos i mesos en pensions i en pisos que haurien de ser de transició per a un habitatge estable, moltes vegades lluny de la seva xarxa i del seu entorn social i familiar. Per tant, encara no estem aconseguint aquesta reparació. La reparació seria també una assistència psicològica gratuïta, de qualitat i amb continuïtat. I això també sabem que no s'està fent, perquè hauria de ser gratuïta perquè totes les dones hi puguin tenir accés.

De fet, venim de les sessions que hem començat a la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia a l'Església, i una altra de les grans coses que ens diuen és el mateix: dret a una atenció psicològica per acompanyar la reparació de la violència i l'agressió patida. I això tampoc s'està garantint, perquè no es destinen prou recursos a la salut mental.

Per tant, sí, reparació és molt més ampli, evidentment, però mentrestant jo crec que deuen estar d'acord amb mi que passar de tres mil i pocs euros a disset mil és una primera gran ajuda, i que passar a donar més de cent mil euros als nens i nenes víctimes d'aquesta violència masclista, que la seva mare ha estat assassinada pel

seu pare o per la seva parella, també és un primer moment per ajudar en aquesta reparació mentre no aconseguim enfortir les polítiques públiques de reparació, que són les que realment haurien de donar aquesta resposta.

Per tant, és un petit avenç. No és la gran resposta, però és un avenç necessari, com també ho és el fet que hàgim eliminat el requeriment de que hi hagi una denúncia o una sentència per accedir-hi. La mateixa llei ho diu al seu preàmbul: del 2015 al 2019 més de set mil sentències. Per tant, sentències, és a dir, gent, dones que ja han fet tot el procés de judicialització, amb tota la revictimització que això suposa, moltes vegades anys de procés judicial. I quantes indemnitzacions es van donar? Norantadues. O sigui, hi havia un problema claríssim en l'accés a aquestes indemnitzacions, per manca d'informació, per manca de coordinació dels sistemes d'atenció a les víctimes de violència masclista, per manca de publicitat i de promoció de la Generalitat de Catalunya de que hi ha aquest mecanisme a disposició de les víctimes, però també pel fet de que es demanava una sentència, perquè la mateixa llei reconeix també al preàmbul que només una de cada deu dones víctimes de violència masclista té accés als serveis d'atenció de la xarxa d'atenció a víctimes de violència masclista. O sigui, imaginem-nos a la punteta de l'iceberg que estem arribant.

Per tant, amb aquesta llei el que intentem és ampliar la quantitat de dones que saben que hi ha aquesta indemnització, que saben com s'ha de demanar, que tenen acompanyament de la xarxa de violència masclista per fer-ho, que hi ha coordinació entre els diferents serveis de la Generalitat per informar-los que la tenen, i que només l'acreditació per part d'aquests serveis de que han patit violència masclista sigui suficient perquè puguin iniciar la tramitació d'això.

I l'altre gran nus que hem tingut en el debat és quan seria aplicable aquesta llei, no?, perquè, clar, evidentment, comporta despesa pressupostària, comporta una despesa important. La llei diu, com moltes lleis, que serà quan hi hagi un nou exercici pressupostari, perquè en aquest s'entén que no.

A nosaltres ens preocupa que durant bona part de la tramitació el Govern ja donés per fet que no hi haurien pressupostos el 2024. Ens sembla que és una manera poc esperançadora de començar la negociació de pressupostos del 2024. Però és que,

tot i així, si és que són prorrogats, doncs, sí, ho hauran de fer per poder donar resposta a les demandes que hi hagin. Per tant, hauran de veure com hi donen resposta. Perquè, a més a més, com que ho hem ampliat a cinc anys, totes aquelles dones que siguin víctimes des que s'aprova aquesta llei fins que acaba l'any ho podran demanar l'any vinent.

Per tant, molta feina per davant, perquè a partir d'ara, sí, una indemnització justa per a les víctimes de violència masclista.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada, la senyora Lorena Roldán Suárez. *(Veus de fons.)* Ah! Doncs, perdona, d'aquest no m'havien avisat, o m'havia despistat jo. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Jenn Díaz Ruiz. Perdoneu.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, soc la darrera en intervenir; per tant, moltes de les qüestions ja han sortit. Però no deixaré de dir-les perquè també constin des del nostre grup parlamentari.

Crec que hi havia una qüestió que era important, que era la sensació que l'accés a les indemnitzacions i a la xarxa d'atenció a víctimes de violència masclista és un dels grans dèficits, no tant per una qüestió de governs, sinó per una qüestió social i cultural. Perquè, evidentment, si durant dècades a tu el que et diuen és que els casos de violència masclista són una qüestió privada, són una qüestió domèstica, familiar, com diuen alguns que ni han passat per la ponència, si a tu sempre t'estan dient que el tractament d'aquestes violències és una qüestió privada, automàticament desactives la sensació que les administracions es puguin fer càrrec d'aquesta violència.

Per tant, és veritat, hi havia un desconeixement per part de les víctimes dels seus drets, de poder accedir a totes aquestes eines que tenen al seu abast. I també hi havia una alta burocratització. És veritat que en el preàmbul a totes, diputades i també expertes de la ponència, ens esgarrifava aquesta idea de que una de cada

deu dones víctimes de violència masclista accedia a tots aquests recursos. Però també és cert que és una qüestió que ens ateny a tothom, a tota la societat, i que va més enllà dels governs, i que és aquest missatge que hem de poder enviar des de les administracions, des dels parlaments, des de tots els altaveus que tinguem, per fer-nos entendre, a tots plegats, que aquesta violència no té res de privada, no té res d'individual i no té res de particularitats concretes de cada un dels casos.

Per tant, conscients d'això –i crec que els governs han d'assumir que hi ha una part de crítica–, crec que també és de rebut reconèixer que amb la llei de mesures dels pressupostos es millorava en aquest sentit, s'avançava en la garantia de drets i, per exemple, quedava inclosa la violència vicària, que, per cert, amb la llei d'acompanyament de pressupostos, finalment sí que es va aconseguir que la mare del Leo tingués no una, sinó l'única reparació i l'única indemnització, l'únic acompanyament per part del Govern de la Generalitat per poder rebre aquesta indemnització. I crec que també és de rebut poder reconèixer des d'aquest faristol la feina que, amb aquesta llei de mesures, amb aquest avançament des del març, mentre es feia tot aquest tràmit parlamentari, el Govern va fer. I, per tant, m'agradaria també deixar-ho dit. *(Alguns aplaudiments.)*

Hem insistit, durant la ponència, en una qüestió que ja ha anat sortint tota l'estona. Sense voler defugir de la quantitat, que crec que és important... Crec que ningú negarà que la quantitat econòmica, que la quantia, que una indemnització econòmica facilita les coses, però no substitueix. Però hem insistit, una i una altra vegada, que situar les indemnitzacions en un tema només econòmic no resol, no n'hi ha prou, perquè l'acompanyament i el reconeixement van més enllà de posar una xifra. No passa re; la xifra s'ha de posar i s'ha de garantir, però l'acompanyament va una miqueta més enllà. La indemnització, que, a més a més, és un ajut únic, que es fa un pagament únic, amb un sol pagament, si no va acompanyada d'altres mesures, sempre farà curt.

Per tant, el fet que només debatéssim en aquesta ponència sobre un sol article, que només parlaven d'indemnitzacions, de vegades ens abstréia d'aquesta sensació de que l'acompanyament ha de ser integral, i estàvem parlant només en termes

burocràtics i en termes econòmics. I totes sabem –que ha anat sortint ja a totes les intervencions– que no va només d'això.

El missatge institucional, com deia, ha d'anar una miqueta més enllà. Jo crec que aquesta llei, la llei original del 2008, la modificació que vam fer la passada legislatura, la modificació que fem ara i totes les modificacions que vinguin per endavant són un missatge. El principi d'aquesta llei és un missatge que envia aquest Parlament, que diu: «Això no és privat. Això no és només en l'àmbit de la parella ni de l'exparella. Això no és només una qüestió que passa a casa teva i que s'ha de resoldre a casa teva.» Aquesta llei ho va anunciar. I, per tant, no pot ser que només passi per la via judicial. No pot ser que estigués tan limitat l'accés a aquests recursos, però també és important, no? Jo sempre he dit que aquesta llei és el «jo et crec» de l'Administració. I, per tant, doncs, totes les modificacions que calguin seran ben vingudes.

De fet, és un honor per a moltes de nosaltres que cada legislatura aquesta llei torni a estar en el centre del debat, perquè vol dir que no ens acontentem amb allò que es va aconseguir de forma pionera el 2008, sinó que la societat avança i que, per tant, aquest Parlament l'ha d'acompanyar.

En aquest sentit, trobem important que es reconeixin totes les formes, tots els àmbits en la llei original, però també creiem que és important quan parlem de víctimes... Aquesta modificació, amb la feina que es feia a la llei de mesures, ho abastava tot. Perquè parlem de les supervivents, parlem de la violència vicària i parlem dels fills i filles; per tant, tothom qui pateix violència directa o indirecta. I, per tant, aquest missatge també institucional de que això va amb nosaltres, de que això ho assumeix la Generalitat, de que això ho assumeix el Parlament i que, per tant, totes les víctimes –totes–, de la manera que impactin amb aquesta violència, han de ser protegides i acompanyades.

També és important –i crec que no ha sortit tant– que s'han eliminat les seqüeles. Crec que això és important; es feia ja, si no vaig errada, a la llei de mesures, que era una altra de les traves burocràtiques, de revictimització i de violència institucional: haver de demostrar constantment les seqüeles que tenen aquestes víctimes de violència masclista. També queda reflectit amb aquesta modificació. Per tant, ens

n'alegrem. I eliminar, com deia, les seqüeles és una manera d'acostar les víctimes a aquestes indemnitzacions.

També eliminar els requeriments judicials. I, per tant, totes aquelles traves que estaven fent aquesta dada tan esgarrifant d'una de cada deu víctimes de violència masclista està accedint a aquests recursos..., eliminar tot allò que era superflu, que era burocràtic, que no tenia res a veure ni amb la víctima ni amb el seu context ni amb les seves necessitats, sinó que tenia una òptica més aviat administrativa. I, per tant, tot això queda fora. Moltes d'aquestes millores ja estaven incloses a la llei de mesures.

I, per acabar, només volia dir que no s'ha tractat gaire –i crec que va ser un dels temes de la ponència– sobre l'escala gradual de violència exercida. No ho podem tolerar, això. No volem generar víctimes de primera i de segona. Ens sembla que això revictimitza, que seria caure en una violència institucional i que les conseqüències de la violència, el grau que sigui, no es resolen tampoc amb una escala. Tot al contrari, pot generar víctimes de primera i de segona. I crec que ja en prou tenim com per, a més a més, des de l'Administració aprofundir en aquestes desigualtats entre víctimes. Així que votarem a favor de la majoria d'aquest predictamen.

I moltíssimes gràcies a tothom.

La presidenta

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

En primer lloc, votarem les esmenes reservades.

Votem conjuntament les esmenes números 4 i 5, presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, tal com apareixen en el dossier del Ple.

Comença la votació.

El resultat són 9 vots a favor, 119 en contra i 1 abstenció.

A continuació, votem ara l'esmena reservada número 6, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

El resultat són 35 vots a favor, 79 en contra i 15 abstencions.

A continuació, atesa la petició separada... Passem a votar el text del dictamen, però, atesa la petició separada dels grups parlamentaris, votarem l'article 1, apartat 9, del dictamen.

S'inicia la votació.

El resultat són 66 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions.

I, a continuació, votem, doncs, la resta del text del dictamen, el text de la Proposició de Llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 113 vots a favor, 9 vots en contra i 7 abstencions.

(Aplaudiments.)

Llavors, queda aprovada.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional

302-00313/13

Passem ara el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023 (*remor de veus*), de mesures extraordinàries i urgents per afrontar –vagin sortint, diputats i diputades– la situació de sequera excepcional; moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Silvia Paneque i Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, quan vaig plantejar la interpel·lació i vaig parlar també de la moció en aquell moment al conseller, li deia que aquesta moció i la interpel·lació seguien uns objectius molt concrets, o perseguien uns objectius molt concrets, que avui, diguéssim, resumiré amb una frase que utilitza el president del

nostre grup parlamentari, i és que una bona oposició fa un bon govern. Aquest és l'objectiu principal que persegueixen la interpel·lació i també la moció. Això es trasllada, com a grup parlamentari, en accions d'impuls i de control.

Referit al cicle de l'aigua –dono la benvinguda també al director de l'ACA, disculpa, que no ho havia fet al principi–, quant a impuls, està clar que des del principi aquest grup parlamentari ha tingut una preocupació molt especial per la sequera i per les infraestructures que calien a Catalunya per tenir un cicle resilient de l'aigua. Ja fa divuit mesos vàrem plantejar al Govern el pacte nacional de l'aigua. La idea era que Catalunya podia tenir aquest cicle resilient, efectivament, i que països amb menys pluviometria que el nostre, doncs, tenien infraestructures suficients com per no patir les crisis hídriques que estàvem patint a Catalunya.

En el pacte de pressupostos vàrem traslladar aquest pacte nacional de l'aigua en forma de recursos –fins a 700 milions d'euros. De fet, va ser una de les principals aportacions des del nostre grup parlamentari en aquest pacte de pressupostos.

Vàrem presentar també propostes a la cimera de l'aigua. Malgrat que l'acord final no va arribar, sí que algunes d'aquestes propostes que vàrem traslladar, doncs, es varen iniciar i desenvolupar per part del Govern, cosa que ens satisfà. I, finalment, en treball conjunt amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, doncs, vàrem poder arribar a un ampli consens en la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents de lluita contra la sequera.

Què persegueix tota aquesta tasca d'impuls des del nostre grup parlamentari? Doncs posar sobre la taula aquelles infraestructures necessàries a Catalunya per tenir un cicle resilient, per garantir el recurs aigua en tots els usos que necessitem –domèstic, industrial, agrícola. A nosaltres saben que no ens agrada contraposar ni institucions ni usos. I també posar sobre la taula la necessària col·laboració institucional que cal en aquest àmbit, especialment.

Part de control –i aquí ja entren la moció i els punts d'acord. No volem oblidar que no ens trobem en una situació conjuntural, sinó que és estructural i provocada pel canvi climàtic. De fet, des del Govern i des dels diferents serveis tècnics ens diuen que en els propers trenta anys podem patir una disminució de fins a un divuit per cent de pluviometria a Catalunya. L'exemple o el camí iniciat amb la sequera del

2008, de fet..., jo crec que hi ha un ampli consens que sort que en aquell moment el Govern del president Montilla va posar en marxa algunes infraestructures que ara ens han donat mesos de recurs d'aigua, com l'ERA del Prat o la dessaladora del Prat.

Per això, algunes afirmacions que es fan des de l'ACA –ja aprofito que hi ha el seu director–, d'«amb aquestes pluges hem guanyat algunes setmanes o alguns dies», a nosaltres no ens semblen del tot adequades i no ens sembla que siguin un bon missatge, perquè es tracta d'una situació no conjuntural, no dependent de la pluviometria, sinó directament provocada pel canvi climàtic.

Seguiment dels acords. A part d'aquest objectiu de no oblidar que ens trobem en aquesta situació i que no ens torni a passar com l'any 2008, que les pluges ens facin oblidar el camí que hem de seguir, volem agrair també les diferents reunions que hem pogut tenir i que sembla que podran ser periòdiques a partir d'ara amb el conseller i amb els diferents responsables d'infraestructures del cicle de l'aigua. També hem demanat –i esperem que així sigui–, al més aviat possible, la compareixença del conseller a la Comissió d'Acció Climàtica. Pensem que és necessari que hi hagi aquest seguiment puntual, precisament per no oblidar que hem de seguir aquest camí, que hi ha uns compromisos presos i que necessitem aquest seguiment i que aquests compromisos es facin realitat.

Però, en qualsevol cas, els acords que portem en aquesta moció són, com saben..., pensem que les bases adreçades als ens locals de 50 milions d'euros no s'ajusten estrictament a allò que vam aprovar en la llei i que, per tant, puntualitzem alguns aspectes que pensem que s'han obviat o que no s'han descrit en aquestes bases, tal com ens havíem compromès en la llei.

També tenim la sensació que hi ha diferents documents i diferents acords quant a infraestructures d'aigua. Tenim el pla de gestió de districte de conca fluvial 2022-2027. Tenim, com li dic, el pacte nacional traslladat a la llei de pressupostos. Tenim l'annex 2 de la Llei 9/2023. I a vegades ens dona la sensació, doncs, que el pla de conca regeix com aquell document mare i que els altres acords queden una mica oblidats.

En tot cas –i acabo, presidenta–, després probablement tindrè ocasió de donar resposta a algunes de les observacions que es facin. Hem volgut mantenir el consens que es va generar amb la llei amb les forces principals d'aquest Parlament, i tenir una visió a llarg termini amb aquesta moció, amb les infraestructures necessàries per donar resposta a la sequera a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, presidenta. Director, bon dia. Diputats, diputades... El punt de vista de Junts per Catalunya respecte a la sequera és clar i inequívoc. Salvador Vergés i jo mateix, en nom del meu grup parlamentari, hem explicat i hem fet propostes des d'aquest mateix faristol per contribuir modestament a donar solució a un problema que, tal com diu la moció que es debat –per cert, serà complicat fer-les complir–, és un problema estructural.

Junts per Catalunya proposa i defensa la dessalinització, el reaprofitament de l'aigua mitjançant la depuració, el seu tractament i el seu retorn als rius, el suport del Govern als ajuntaments per a la correcta adequació de les xarxes de proveïment i, a més, incentivar i legislar per fomentar l'estalvi i les bones pràctiques. Aquestes són algunes de les mesures que cal treballar, implementar i posar en marxa com més aviat millor.

El Govern d'Esquerra està executant la legislació i publicant, traint l'esperit, el compromís i la voluntat de la llei de sequera. La línia d'ajuts al món municipal en baixa és de traca i mocador. Junts hi érem, Junts hi som i Junts hi serem, en tot allò que signifiqui fer front a la situació actual, en la planificació a mitjà i a llarg termini i en les actuacions responsables que contribueixin a garantir un recurs tan i tan necessari.

És per això que el nostre grup comparteix les propostes que es presenten a la moció. I, a més, venint com venim molts dels diputats i diputades d'aquesta cambra del món

municipalista, crec que tothom entendrà que és inaudit que els ajuts als municipis, sobretot als mitjans i als petits, no siguin al cent per cent. A més, en el cas dels municipis inferiors a deu mil habitants, creiem que cal canviar el fonament de les subvencions i que no es paguin un cop el canvi sigui efectiu, fet que compromet les finances municipals sempre, sinó que els diners s'han d'avançar d'entrada a canvi de determinar un objectiu acordat i, això sí, sempre que es disposi de la redacció del projecte a executar.

Junts també considera que cal establir els operadors i gestors dels serveis d'aigua com a executors de les obres i actuacions dels àmbits declarats en situació d'excepcionalitat i emergència, prèvia autorització municipal, evidentment, tal com estableix l'apartat 4 de l'article 2 de la Llei 9. Guanyem molta operativa i, sobretot, temps i temps. El nostre grup també proposa el reconeixement i l'autorització i finançament de la compravenda per part dels ajuntaments de drets reals d'ús d'hores d'aigua relatius a concessions administratives, a favor de comunitats de regants. I, per últim, volem que s'acordi de manera immediata amb l'Estat el projecte, licitació, execució i finançament del projecte de la dessalinitzadora del Tordera.

Ara bé, a la vista de la moció presentada pel PSC, no em puc estar de dir-los que vostès defensen a Catalunya allò que no acaben de defensar davant del PSOE. És paradoxal que el PSC reclami en aquesta cambra al Govern de Catalunya que s'estableixi un termini de resolució inferior als sis mesos i un procediment administratiu més àgil, quan resulta que el Gobierno *español*, que sustenten els grups polítics del PSOE i dels comuns, vol portar –o amenaça– el decret de sequera del Govern català al Tribunal Constitucional, precisament per les disposicions aprovades en aquest decret per actuar d'urgència davant aquest problema tan greu com és la sequera.

Així, senyors del PSC, com quedem? A Catalunya ja sabem que qualsevol relació amb el Gobierno d'Espanya és un mal negoci, ple d'excuses, traves i incompliments. En tot cas, agraiïts per l'acceptació de les esmenes.

Al Govern, compliu amb lleialtat la llei aprovada, l'esperit de la llei, l'excepcionalitat en el finançament amb el món local i el compromís amb la pagesia.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados... Desde ya hace muchos meses me veo obligado a iniciar mis intervenciones diciendo que la sequía se trata de un fenómeno climático habitual en España, es decir, es algo recurrente, propio de nuestro clima mediterráneo. Miren si es recurrente que hemos tenido sequías en 1944, 1979, 1991, 2008, 2016 y ahora en 2023.

Es cierto que Cataluña está sufriendo una de las peores sequías de la historia, pero esta situación se agrava por la falta de solidaridad, el ecologismo radical y el cumplimiento de su querida agenda 2030.

A esto le tenemos que sumar que el Govern de la Generalitat no ha invertido ni un solo euro en infraestructuras para solucionar este problema. Ustedes le echan la culpa al cambio climático, y no es así. El verdadero problema es el desinterés, el fanatismo y la dejadez de los sucesivos gobiernos de la Generalitat y todos sus socios.

Hoy el PSC nos presenta una moción para el cumplimiento de la ley de sequía que votó a favor hace un par de meses aquí en este Parlamento, una ley de la que el Partido Socialista está cuestionando su inconstitucionalidad. Así es el Partido Socialista: aquí dice una cosa y allí otra; traidor y mentiroso. Pero no acaba ahí la cosa. Los socialistas sí invierten dinero, pero en otros países. Les recuerdo que, gracias al Partido Socialista y a todos ustedes, que le apoyan, en abril soltaron 5 millones de euros para el suministro e instalación de dos plantas potabilizadoras en Marruecos. Mientras tanto, aquí en tiempos de sequía se dedican a derruir presas y a dinamitar centrales térmicas. (*Rialles.*) No se ríen, no. Para ser más exactos, 241 presas en dos años –en 2021 y 2022.

Señores diputados, en España hay agua para todos y, si de verdad queremos solucionar el problema de la sequía, es necesaria una planificación adecuada y una gestión correcta para establecer mecanismos de reparto de agua, y debemos

combatir la lucha autonómica, en la que se mezclan intereses electorales y económicos.

Es un hecho que no disponemos de una política nacional hídrica. Y los datos demuestran que la sequía en España sería evitable con un plan hidrológico. La falta de esta política hídrica es la clave para evitar los problemas de la sequía y poder afrontar los retos que plantean las nuevas circunstancias ambientales. Si de verdad hubiera voluntad política, todos nosotros deberíamos trabajar por un plan nacional del agua. Por cierto, señora Paneque, cuando usted habla de un pacto nacional del agua, se refiere a nuestra nación, ¿no? ¿A España? Si es España, puede contar con nosotros.

Por último, quiero acabar esta intervención dirigiéndome a los que más han sufrido y están sufriendo esta sequía, a los grandes olvidados por la izquierda y el separatismo. Queridos agricultores y ganaderos, no os rindáis; de vosotros depende el futuro de España y su soberanía alimentaria. Os necesitamos para contrarrestar a los globalistas, a los fanáticos climáticos y a esos agricultores de despacho con corbata que nos dicen que no podemos comer carne, que no podemos cultivar lo que llevamos décadas cultivando en nuestros campos, que vienen a enseñaros a vosotros cómo hay que trabajar el campo. Vosotros, que sois los primeros que amáis vuestra tierra, los primeros que amáis a vuestros animales. Por eso quiero deciros que, frente al fanatismo de la extrema izquierda, el ecologismo radical y el separatismo, nos tenéis a nosotros, tenéis a VOX, que creemos en el mundo del campo, en vosotros, que sois portadores de las mejores tradiciones, que amáis la tierra, que amáis vuestros pueblos. Y yo, desde aquí, os vuelvo a decir que no estáis solos.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Presidenta, gràcies. Diputats i diputades... Bé, primer de tot, dir que vam decidir no presentar esmenes en aquesta moció perquè vam pensar que tota aquesta feina ja estava feta i que s'havia fet a principis de maig amb la nova llei de mesures urgents i extraordinàries per fer front a la sequera que van aprovar uns quants partits d'aquí de l'hemicicle. Pensàvem que ja tot estava votat i debatut i de manera molt recent. De fet, fins i tot que aquesta moció era extemporània. Aquestes paraules no són meves, sinó que són de la senyora Silvia Paneque a una moció que vam presentar sobre l'aigua i la seva gestió l'1 de juny –fa molt poc. I això és el que ens va dir vostè.

Què li hem de dir nosaltres avui sobre la seva? Què li hem de dir? Doncs que o tenia raó referint-se a la nostra, o senzillament que entra en contradicció, perquè, si la feina ja estava feta l'1 de juny, suposo que avui aquesta feina també està feta. Però amb el que presenta sembla que no, que vostès sí que poden presentar noves propostes o, de fet, les mateixes, però que, si ho fem nosaltres, doncs, sembla que no, que la feina ja estava feta, no?

Nosaltres, com vostè, tampoc canviarem de posició, i votarem que sí a algunes propostes a què ja hem votat que sí; abstenció, doncs, a algunes en què ja ens hem abstingut, i que no a d'altres en què ja sobradament hem anat dient que no des de que es va iniciar tot aquest debat de la sequera i que la majoria de les quals ja les hem anat debatent en aquests últims temps.

També ens sorprèn..., i esperem que ens ho clarifiqui un cop passades aquestes eleccions espanyoles. Ens podria aclarir si el Govern espanyol finalment recorrerà al Tribunal Constitucional contra el decret de sequera, perquè vostès en aquesta moció també en parlen, però no en parlen en els termes que el Govern espanyol diu que cal arreglar; i que fins i tot els podem compartir, perquè nosaltres mateixos, com a partit, vam presentar esmenes en aquest sentit, que no vèiem clar tot aquest tema de les urgències quan ja hi ha una llei de contractació que ho defineix. I això és dit aquí, gravat, i ho poden revisar. Per tant, nosaltres mateixos ja ho vam qüestionar, que les coses es poguessin fer d'aquesta manera.

Però el que ens sorprèn és que en la seva moció, que sí que podia no haver estat extemporània si ens hagués parlat precisament d'això, no?, del que el Govern espanyol vol portar al Tribunal Constitucional..., però de tot això no en parla, a

l'inrevés. De fet, hi ha fins i tot algun punt, que vostè, doncs, proposa amb aquest daixò, que poder el seu propi Govern el portarà també al Tribunal Constitucional, perquè, de fet, es refereix a tot el que és el tema de la contractació. Per tant, una nova contradicció que ens posen aquí sobre la taula i que ens agradaria saber si vostès aquí, si hi votem a favor..., si després el seu mateix partit també ho portarà al Tribunal Constitucional.

De fet, nosaltres no hi votarem a favor, igual que ja no hi vam votar a favor en el seu moment, perquè, com li he dit, vam tenir clar que si ja hi ha una llei de contractació que preveu en quins casos es pot contractar d'urgència i com s'ha de fer, no vèiem clar que en el mateix decret llei de la sequera s'hagués d'incorporar. I per això hi vam presentar esmenes, que no van ser aprovades ni pel seu grup ni pels altres. I, és clar, el que no farem ara és votar-li a favor una cosa que nosaltres en el seu moment ja vam qüestionar, però és que fins i tot els seus també qüestionen. La diferència està en que nosaltres, doncs, des d'aquí decidim presentar esmenes i no donar-hi suport i vostès hi voten a favor. És legítim, estem al Parlament, al Parlament de Catalunya, que és el que ha de decidir les nostres lleis. El que potser no és tan legítim és que, després, el seu mateix partit, des de l'Estat espanyol, decideixi –o no, ja ho veurem–, doncs, portar aquesta llei sobirana que ha fet aquest Parlament, tot i que no comptés amb el nostre suport. I ens sap molt de greu:

Per això, doncs, ja l'hi dic, hem decidit no presentar esmenes i continuarem votant el que ja hem estat votant en els darrers mesos arran d'aquest debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el passat dimarts a la Comissió d'Estudi de la Prevenció de la Gestió d'Incendis Forestals, la senyora Maria del Carme Llasat, catedràtica de Física de l'Atmosfera de la Universitat de Barcelona, en compareixença afirmava que a causa del canvi climàtic havíem d'anar acostumant-

nos a períodes cada cop més llargs de sequera i adaptar el nostre entorn i la nostra vida a aquesta situació.

Això..., una cosa que el nostre grup ja havíem posat de manifest: que davant la situació de sequera que vivim, la resposta no es pot basar en adaptar la política hídrica del país, sinó que cal visió estratègica de futur i planificació ecològica.

Coincidim amb la moció del PSC que el problema de la sequera no és excepcional ni cíclic ni conjuntural, sinó estructural, però no creiem que la Llei 9/2023 sigui una bona resposta. Aquest dèficit estructural necessita respostes estructurals que garanteixin disponibilitat hídrica en un escenari de baixada de les previsions de precipitació i l'increment del dèficit hídric. Estem d'acord que en el marc de la llei – que creiem que serà insuficient – és necessari establir i respectar els calendaris i les infraestructures.

Per això votarem a favor d'aquesta moció. Creiem que manca transparència i control sobre les mesures de restricció i de consum excessius davant la situació d'emergència. Encara hi ha moltes carències. No pot ser que encara no siguin públiques les pèrdues de la xarxa. També caldria establir una dotació màxima d'aigua per persona i dia, així com revisar les concessions a les empreses elèctriques; com també s'haurien de reduir les concessions a embotelladores d'aigua mineral, així com suspendre indefinidament les llicències d'obres i projectes que suposin un augment significatiu del consum d'aigua de Catalunya, i s'hauria de prioritzar l'aigua per a ús domèstic i de reg per sobre de l'ús turístic.

També trobem a faltar que no es publiqui el consum per municipi. Actualment, hi ha municipis que estan duplicant el consum d'aigua permès, arribant a consumir més de cinc-cents litres d'aigua per persona cada dia.

Ho reitero: votarem a favor de la moció perquè considerem que millora substancialment les mesures establertes a la llei, però volem recordar que aquesta llei ni prioritza l'ús de l'aigua al sector primari per sobre de l'ús turístic, no potencia l'ús de l'aigua regenerada i no estableix un règim sancionador.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, bueno, lo hemos repetido muchas veces en los últimos meses: las cifras de precipitación acumulada en los últimos meses en el distrito de cuenca fluvial de Cataluña se sitúan en valores muy similares a los que dieron lugar a la gran sequía del periodo 2005-2008. En aquellos días se tuvieron que tomar decisiones drásticas y el Govern también se vio obligado a actuar e invertir en infraestructuras que permitieran disponer de más agua.

Probablemente, si la sequía hubiera continuado, las actuaciones no se habrían quedado donde se quedaron –en un cajón muchas de ellas–, sino que se hubiera continuado invirtiendo porque seguía habiendo inversiones que podían todavía mejorar nuestra predisposición ante una situación como esta.

Pero llegó la lluvia y, con ella, la inacción. Como digo, muchas de las actuaciones que se habían pensado, que se habían planificado, pues, ya se metieron en un cajón. Las últimas decisiones se tomaron cuando todavía no llovía y la última desalinizadora se puso en servicio en 2009. Luego empezó a llover y el resto de obras se abandonaron. No se impulsaron más, dejó de invertirse, aun sabiendo que eran obras que serían muy necesarias en un futuro.

Está claro que un año cualquiera, en el que los ciudadanos no están sufriendo la sequía, este tipo de obras venden muy poco, tienen muy poco rédito electoral, así que, en cuanto se pasó el bache, nadie movió un dedo para estar mejor preparado para la siguiente que pudiera venir. Prácticamente quince años sin que nadie haya apostado por prepararnos mejor para un momento como el que nos toca vivir ahora y como el que veremos, por desgracia, en los próximos meses todavía.

Aquí se aprobó un decreto de urgencia del Govern que nosotros rechazamos porque no ofrecía las soluciones que eran necesarias. Junts per Catalunya y el PSC lo aprobaron –cualquiera de los dos con su voto en contra lo hubiera podido tumbar–, pero después de aprobar aquel decreto, pues no han hecho más que quejarse.

Junts per Catalunya ya trajo, pocas semanas después, una moción con las correcciones que creía que tenían que hacerse en el decreto que ellos mismos habían facilitado aprobar. Y ahora el PSC, pues, nos trae otra moción también en la misma línea. Nos hablan, por ejemplo, de introducir más actuaciones subvencionables o de mejorar su gestión.

Ya les adelanto que nosotros votaremos toda su moción a favor, porque a nosotros lo único que nos parece mal de todas esas actuaciones que ahora proponen es que no estén hechas ya, que no se está trabajando así, ya. Si se hubiera empezado hace un año, hace dos, podríamos estar ahora mucho más preparados.

Porque la ciudadanía, además, ya había hecho los deberes. El consumo del área metropolitana es del orden de ciento cinco litros al día, el más bajo de cualquier metrópoli similar, pero de lejos. Eso no quiere decir que desde las administraciones no tengamos que seguir concienciando, pero sí nos tienen que hacer saber que el problema no está ahí ni se puede cargar esa responsabilidad al ciudadano, porque ese ajuste en el consumo sí que está hecho. El problema no está ahí ni la solución puede venir de actuar sobre el consumo de boca.

La solución –lo decíamos también en el debate del decreto– tiene que venir de actuar y actuar y actuar, invertir, invertir e invertir, que es justo lo que no se hacía o lo que no se contemplaba en aquel decreto aprobado. Y aquí el grupo proponente podrá decir que no le gustaba mucho el decreto y que no tenía las obras necesarias que ahora se proponen, pero pudo tumbarlo con su voto en contra y prefirieron que se aprobara.

Y, mientras tanto, quienes más están sufriendo las consecuencias de esta sequía son nuestros agricultores, que, además, en algunos casos, como el de la fruta de Lleida, vienen de varias campañas consecutivas de pérdidas: este año por la sequía y en años anteriores, sobre todo, por heladas o por piedra. Para ellos el daño ya está hecho y lo que esperan de este Govern son ayudas para no tener que abandonar sus tierras y sus negocios. Eso es lo que esperan, pero de momento, desde luego, no es lo que están recibiendo. El *departament* ha publicado ya unas ayudas que ni son lo que esperaban, ni son suficientes, ni son lo que necesita el sector.

En los próximos meses seguiremos escuchando que es una situación excepcional que requiere de nuestra responsabilidad y que no se puede hacer nada más, pero no se dejen engañar, hay mucho que se podría haber hecho para tener más agua disponible en estos momentos y no se ha hecho, y hay mucho más que se puede hacer ahora para compensar a los más afectados.

Esperamos que en estas próximas semanas se haga todo lo posible para que los más afectados no se queden por el camino y que al menos esta situación que estamos viviendo ahora nos permita prepararnos mejor para el futuro.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part ara del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Votaré a favor de la moción. No nos podemos olvidar de la sequía que sufre y sufrirá Cataluña. Es un problema estructural, como han dicho otros portavoces, requiere inversiones, conciencia social y políticas con perspectiva a largo plazo.

El agua es un problema de primer nivel. Yo creo que es el principal problema que sufre ahora Cataluña. Y, por supuesto, claro que hay que apoyar a los municipios, facilitar la financiación de infraestructuras hidráulicas y, por tanto, no hay que bajar la guardia en esta cuestión, que es absolutamente crucial y preocupante.

También hay que ayudar con generosidad, no como se está haciendo hasta ahora, a los agricultores, que tan mal lo están pasando.

Gracias.

La presidenta

I ara, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Molt bé; bon dia, presidenta. Senyor Reyes, director de l'Agència Catalana de l'Aigua, diputades, diputats, bé, ens trobem davant d'una nova moció sobre la

sequera, i m'aventuro a dir que segurament no serà l'última, perquè, malgrat les pluges que hem anat tenint, per desgràcia la situació de crisi que estem vivint, doncs, continua sent greu.

Entrant en matèria a la moció, li trasllado, diputada, que votarem a favor de tots els punts, excepte del primer punt. Anem a pams. Començant pel final, votarem a favor del punt sisè, perquè sap que la Generalitat ha fet la feina i que la dessaladora de la Tordera sabem i compartim que és una infraestructura necessària i urgent. La Generalitat ha fet la feina i té el projecte aprovat, i el que estem és pendents que l'Estat ens digui com pensa licitar, executar i quan pensa realitzar l'obra.

Votarem també a favor del punt cinquè, perquè sap que el pla de xoc estava inclòs a la llei. Sap també que la Generalitat ja ha desenvolupat un paquet d'ajuts estructurats al sector en tres blocs. El primer i el segon ja s'han realitzat, per un import de 92 milions d'euros; que tot s'ha fet consensuat amb els sindicats i amb el sector, i que tot plegat han sigut ajuts també amb caràcter d'urgència. I estem pendents ara del tercer paquet d'ajuts.

I també votarem a favor del segon, tercer i quart punt, perquè estem totalment compromesos a facilitar informació a la cambra i amb la transparència. I, en aquest sentit, sempre ens hi trobaran.

Arribats aquí, entrem en matèria al primer punt, que entenc que és també en el que el grup proponent té possiblement més interès de tota la moció. I li he de dir que no hi podem donar suport. I no hi podem donar suport per sentit comú. D'entrada, perquè ens parlen d'unes bases, d'unes subvencions la convocatòria de les quals ja va ser publicada el 6 de juliol i, per tant, no és justificable la modificació o la parada d'aquesta convocatòria si estem en una situació d'urgència. Però és que, a més a més, hi han algunes qüestions de les que es plantegen que són, a parer nostre, incongruents, com són els punts *a* i *b*..., els subpunts *a* i *b*, quan plantegen incorporar inversions en alta en una convocatòria de subvencions en baixa de millora a la xarxa, quan vostès saben que la pròpia ACA va ampliar de 15 a 40 milions d'euros una línia de subvencions en alta als municipis i que ben aviat es resoldrà a favor d'aquests.

Sobre els pagaments, que abans es preguntava, tampoc té sentit, quan saben que l'ACA disposa d'un sistema de pagament als municipis setmanal, la qual cosa fa que

això no alteri les finances municipals. Un cop els municipis reben la certificació de l'obra, l'ACA amb pocs dies els hi acaba pagant.

O l'apartat g, on es planteja que els operadors puguin participar de l'execució d'aquestes obres, quan saben que la llei ho permet si l'ajuntament els hi proposa.

Però és que a més a més de que és atemporal i a més a més d'aquests punts que entenem que no tenen gaire sentit, les bases d'aquesta convocatòria de subvencions han estat pactades amb l'AMAP, amb la Federació de Municipis de Catalunya, amb l'ACM, amb l'AMB i amb l'Associació de Micropobles.

I, a més a més, aquesta convocatòria de subvencions planteja un calendari que va més enllà de 2023, acordat amb aquestes federacions, amb aquestes entitats municipalistes, i planteja un caràcter retroactiu d'inici d'any, és a dir, les obres que ja estaven planificades del gener de 2023, per ajudar aquells municipis que estaven fent bé la feina.

En resum, diputada, no sé si tot plegat és fruit del desconeixement o de la mala fe. Vostès saben que portem molt temps treballant per acompanyar els sectors afectats. Saben que fa molt temps que estem acompanyant i posant recursos al món local per fer-hi front conjuntament, amb les inversions necessàries, davant la sequera. Saben que hem acordat mesures als pressupostos i que estem fent reunions periòdiques de seguiment d'aquestes. Saben que vam celebrar una cimera per buscar acords i consensos de país, i, malgrat que vostès van decidir que en aquella cimera no hi podien ser, nosaltres, amb altres grups, vam continuar treballant per assolir-los posteriorment amb una llei de la sequera. Vostès saben tot això. Per tant, la conclusió a la qual arribo és que desconeixement no pot ser.

Jo li he de ser sincer i em pensava que avui vostè aprofitaria aquesta intervenció per fer una defensa a ultrança de la llei de la sequera –que va comptar amb els seus vots, per cert, aquesta llei– i per defensar Catalunya davant de l'amenaça del recurs del Constitucional que el seu partit, el PSOE, ens ha posat.

Jo em pensava que avui vostè vindria a donar explicacions a la cambra de per què el seu partit, el PSOE, ens amenaça amb un recurs al Constitucional aquesta llei, dient que l'emergència no està justificada, quan vostè i el seu grup aquí ens venen a recordar i a exigir que l'emergència és més justificada a cada Ple. *(Aplaudiments.)*

Jo em pensava que vostè avui vindria a explicar com és possible que, davant la sequera que estem vivint, no estigui justificada la contractació en emergència a Catalunya, quan sí que ho pot fer l'Estat o es pot fer a Andalusia o a Galícia.

I no ha estat així. Vostè ha vingut avui aquí amb una moció descontextualitzada i no ha fet res d'això. Jo entenc que aquesta moció és una cortina de fum. Una cortina de fum per no reconèixer la responsabilitat i la lentitud de l'Estat en la gestió de la sequera. Una cortina de fum per no reconèixer la manifesta contradicció que suposa el fet d'exigir, per una banda, urgència aquí i celeritat en la gestió de les respostes a la crisi hídrica, i, d'altra banda, portar al Tribunal Constitucional l'habilitació d'aquest recurs (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) – acabo, presidenta–, un fet inaudit, surrealista i poc respectuós, crec, amb la ciutadania i amb l'esforç dels ajuntaments del país.

En resum, crec que aquesta moció no és res més, diputada, que una cortina de fum per tapar les seves pròpies vergonyes i en cap cas per defensar Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Amb el poc temps que tinc i tot el que s'ha dit, seré telegràfica. Senyor Cornellà, jo el segueixo animant. Presenti esmenes, presenti... No hi és, el senyor Cornellà. Però l'hi diguin. Presentin esmenes, presentin mocions, animin-se a traslladar aquestes proclames, que tanta comoditat els hi donen, a negre sobre blanc a les mocions que presentem, potser així sabrem, d'alguna manera, què pensa la CUP sobre la crisi hídrica i quines són les seves propostes. Per tant, els animo a aquesta qüestió.

Senyor López, jo crec que les urnes ja li han donat la resposta al seu negacionisme, al negacionisme que defensa VOX. A més, tinc l'honor, i fins i tot diria el plaer, de ser diputada per comarques gironines on vostès no han obtingut representació.

Respecte a les afirmacions que s'han fet. Vostès saben perfectament que no hi ha plantejat un recurs. I, senyor Villalbí, li haig de dir..., el senyor Calatayud ho ha

plantejat jo crec que amb molta correcció i ara també li donaré resposta conjunta. Jo crec que buscar sempre l'enemic exterior i escudar la inacció d'aquest Govern en aquesta matèria, sempre buscant l'enemic exterior, no ajuda Catalunya. Això ja l'hi havia dit. Però sap què li dic també? Que tampoc els hi està donant rèdits electorals. Per tant, ni per una qüestió ni per l'altra, la seva posició en aquesta moció (*aplaudiments*) sobre la crisi hidràulica es manté.

En tot cas, l'hi diré: no hi ha cap recurs plantejat. Saben molt bé que el que hi ha és una via de conciliació per adaptar la normativa a les directrius europees a través del diàleg de governs. Sí, del diàleg entre governs sobre la contractació. I això funciona. I saben molt bé que funciona, perquè de les 145 normes, 22 han estat objecte d'aquest procediment –d'aquest mateix–, i al setanta-cinc per cent s'ha arribat a un acord sense necessitat de recurs.

Per tant, saben vostès molt bé que aquest és un mecanisme que funciona i que l'únic que intenta és donar seguretat jurídica sobre els aspectes de contractació, sí. Per tant, deixin de mentir sobre aquesta qüestió –deixin de mentir–, facin un favor a Catalunya i posin-se a treballar en aquesta comissió bilateral.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 31 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat

302-00314/13

Passem ara al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, quan a l'octubre del 2013 s'inicià el procés de licitació de la T-mobilitat –deu anys portem ja–, un dels objectius principals no era –que també– substituir les targetes de cartró magnètiques per una targeta de plàstic o fer servir el mòbil per accedir al transport públic i validar els viatges –per cert, no en tots els sistemes operatius dels mòbils encara–; l'objectiu per a la immensa majoria era substituir una estructura tarifària més pròpia del segle XIX que del segle XXI. Es tractava i es tracta, des del nostre punt de vista, de fer un canvi del model tarifari. Un model en el que els usuaris i usuàries del transport públic acabin pagant en base a dos conceptes bàsics: els quilòmetres que realment facin i la intensitat que facin de l'ús del transport públic. Com més ús del transport públic, més barata hauria de sortir la tarifa. És a dir, caminar també cap a tarifes personalitzades. Una targeta intel·ligent que permeti, per què no?, incorporar també una tarifació social i les variables que es consideri en cada moment més oportunes, no?, i en funció també de les circumstàncies de cada un dels usuaris i usuàries.

Nosaltres hem plantejat en aquesta moció... De fet, cada conseller que passa per aquesta per aquest faristol o ve a explicar com està la T-mobilitat, explica que l'any següent sí, segur que canviem aquest model de corones tarifàries per aquest altre nou model. Això s'anuncia des de l'any 2016. Estem a meitat del 2023 i encara no ho hem vist, no? I, per tant, nosaltres el que plantejem és que cal impulsar ja definitivament aquest tema i que en el proper any, el 2024, es camini ja cap a aquest nou model. I també l'extensió de la T-mobilitat no només al que és l'àrea metropolitana o a les comarques, a les tretze comarques de la regió metropolitana de Barcelona, sinó en el conjunt de Catalunya.

Els hi parlava de l'any 2013. De fet, de la T-mobilitat, se'n comença a parlar el 2012. És veritat que el 2013 és quan s'inicia el procés de licitació. Portem deu anys, no? En aquests deu anys han passat moltes coses, masses coses des del nostre punt de vista. El cost inicial pel que es va licitar la T-mobilitat eren 58 milions d'euros. Algun conseller, també dels que han passat per aquest Parlament en dates no molt llunyanes, va reconèixer que portaven gastats a prop de 100 milions; tampoc va acabar de concretar la xifra, però que portaven gastats a prop de 100 milions. I diverses informacions ja apunten que entre addendes, revisions, nous contractes, assistències tècniques, el cost podria arribar ja a prop de 150 milions d'euros.

Necessitem saber i conèixer el cost real del que portem gastat i del que falta, perquè tinc la impressió de que encara falten coses per acabar de concretar aquest projecte.

I per què necessitem conèixer això i per què l'opinió pública necessita conèixer això? Perquè el cost no és neutre, diputades i diputats, i no ho és perquè, al final, s'haurà de repercutir en l'usuari o la usuària del transport públic, qüestió aquesta que els responsables polítics, però sobretot els responsables tècnics polítics haurien de tenir present, perquè, al final, el cost final d'aquest model l'hauran de pagar l'usuari i la usuària del transport públic. El no fer bé les coses té uns costos per als usuaris i les usuàries. Nosaltres el que estem reclamant i hem estat reclamant al llarg de tots aquests anys és que això es fes així. S'han aprovat diverses mocions i resolucions, però sempre queda un núvol de dubte sobre els costos de la T-mobilitat. I, per tant, proposem –i acabo, presidenta– a la nostra moció que sigui la Sindicatura de Comptes que faci un cost sobre el cost i els diversos contractes que s'han fet fins a dia d'avui.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Ferran Estruch i Torrents.

Ferran Estruch i Torrents

Molt bon dia a totes i a tots, diputades i diputats, presidenta, consellera. Diputat Terrades, que presenta la moció, en primer lloc, agrair-li la predisposició per tal de transaccionar gairebé totes les esmenes que li hem proposat, i avançar-li, doncs, que votarem a favor de gairebé tota la moció i ens abstindrem en el primer punt, perquè creiem que primer caldria que fos..., aquest informe, diguem-ne, dels costos l'hauria de, primer, explicar en comissió l'autoritat..., l'ATM, abans d'anar a demanar informes a la Sindicatura de Comptes. Malgrat això, ens hi abstindrem, perquè, com ha dit vostè, nosaltres ho tenim clar. I si repassem l'hemeroteca en les diferents comissions i les intervencions parlamentàries que hem fet amb relació a la T-mobilitat, creiem que aquest és un projecte que no s'ha portat bé. És un projecte que ha anat a una velocitat que nosaltres, evidentment, no hi estem d'acord, i que les coses, com deia, no s'han fet prou bé per part del departament. Portem deu anys en

els quals es va iniciar aquest projecte, que, per altra banda, és un projecte de gran importància per a la mobilitat d'aquest país.

Vostè ho ha explicat, també ho va explicar la consellera en la interpel·lació, però és necessari contextualitzar el projecte de la T-mobilitat. Dir que la T-mobilitat no és un producte únic, sinó el conjunt de molts productes digitals que es combinen sota aquesta mateixa denominació; que cal entendre com s'ha arribat fins a la situació actual, i, evidentment, com ha dit, doncs, fer-ho amb total transparència, i en això hi estem totalment d'acord i compromesos, i dirimir les responsabilitats que pertoquin. Cal remuntar-se a l'octubre del 2014, quan el Govern de la Generalitat d'aleshores, de Convergència i Unió, va adjudicar el contracte per dissenyar i implementar la T-mobilitat a SocMobilitat, una empresa participada per CaixaBank, Indra, Moventia i Fujitsu. Aquest contracte establia que la primera prova pilot s'havia d'executar el 2015 i el desplegament del sistema complet estava plantejat per al 2016. Tot amb l'objectiu que el 2017 la T-mobilitat fos el sistema únic i, per tant, amb tota la implementació. Estem al 2023 i és evident que no s'ha fet ni de bon tros. Ni els predecessors dels consellers Fernández i Capella van acabar d'agilitzar un projecte que ja va néixer, des del nostre punt de vista, coix, amb una planificació poc encertada i amb l'amenaça, doncs, de quedar obsolet ja en el moment que estem actualment. En la seva defensa també diré que no és un projecte fàcil; era un projecte innovador i, per tant, complicat, i que també ha tingut contratemps que no han estat culpa dels governs, alguns d'ells.

On ens trobem ara? Doncs ens trobem amb el compromís inequívoc per part del Govern d'impulsar la T-mobilitat com aquesta eina que és, una eina tecnològica que ha de permetre, doncs, moltes coses, però sobretot, com diu la moció, també, i és un dels seus objectius, impulsar un sistema de transport públic que substitueixi les actuals corones per un nou sistema basat en la distància recorreguda, la recurrència i la tarifació social. Ara bé, conscients que el seu desplegament és una operació de gran abast, de gran complexitat tecnològica i d'un cost molt elevat, com he dit. El compromís per a això és clar –i també per això ho defensem en aquesta moció presentada i li donem suport–: que hem de fer arribar la T-mobilitat a tot el territori de Catalunya durant el 2024.

En aquest sentit, el finançament i la coordinació entre administracions són dos aspectes molt importants i que són claus per fer avançar aquest projecte. I aquí hem tingut molts problemes i els diferents governs han tingut molts problemes. Saben vostès que la titularitat d'aquest projecte és de l'Autoritat del Transport Metropolità, que està participada per la Generalitat, però també per l'Ajuntament de Barcelona, per les administracions locals i l'àrea metropolitana, i també que té una part importantíssima de finançament de l'Estat que no s'ha complert. I aquí vull fer-hi èmfasi: no s'ha complert i s'ha posat de manifest. Mentre la Generalitat, per exemple, l'ATM, per posar un exemple, porta més de 430 milions, doncs l'Estat no ha aportat el que pertocava des del 2010, i el que nosaltres necessitem són 200 milions, i així ho constata la mateixa Autoritat del Transport Metropolità. Per tant, en aquest punt de la meva intervenció vull posar èmfasi en això i acabar en això, en el fet de que no està ben finançat i, per tant, que l'Estat ha d'aportar els diners que corresponen. I en això agrair al Grup Socialistes que hagi acceptat la nostra esmena, en la qual es reconeix que hi ha un dèficit, un dèficit crònic de finançament de l'Estat a l'ATM, i que cal solucionar aquest problema de finançament.

I, com deia, nosaltres hi seguirem treballant, i el Govern, i per això també demanem que el Govern segueixi treballant en aquesta línia, impulsant, doncs, aquest projecte, perquè per nosaltres el transport públic a tot el país és fonamental.

Moltes gràcies a tothom.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia. De cada cent euros pressupostats a l'Estat espanyol a rodalies, a Catalunya n'hem rebut 24; a Madrid, 153. En els darrers vint anys, a Madrid s'han construït vuitanta-quatre quilòmetres de vies; a Catalunya, zero. El dèficit en infraestructures de l'Estat espanyol a Catalunya és de 50.915 milions d'euros, segons el darrer informe de la cambra de comerç. Caldria una inversió de l'Estat espanyol de 2.800 milions d'euros cada any, fins al 2040, per eixugar aquest dèficit. I aquest dèficit el patim cada dia.

Només l'any 2022 el servei de rodalies va patir més de 500 incidències –284 dies amb incidències–, 17.667 trens afectats per retard –48,4 trens cada dia–, més de 2.000 trens cancel·lats –més de 5 trens cancel·lats cada dia. Els catalans van perdre l'any 2022 més de 520.000 hores per les incidències i els retards de Renfe, amb 850.000 desplaçaments afectats. Abans de debatre sobre el nostre transport públic i del canvi de tarifes i del canvi de model, com és la T-mobilitat, és important situar com tenim el transport públic al nostre país degut a aquest menysteniment crònic de l'Estat espanyol cap a Catalunya. Des de Junts per Catalunya no ens cansarem de reclamar i d'exigir el traspàs de rodalies a la Generalitat; és de justícia pel mal servei que Renfe ens dona a tots els usuaris.

Entrant de ple en la moció, bé, dos punts, clars i concisos: conèixer el cost de la implantació de la T-mobilitat i que funcioni correctament abans d'acabar el 2024. Òbviament, això seria molt més fàcil amb el correcte finançament i inversions de l'Estat espanyol, i encara més si poguéssim dedicar-hi tots els nostres recursos sense l'espoli fiscal de 20.000 milions d'euros que patim cada any.

Respecte al primer punt, diputat Terrades, el passat 28 de febrer del 2022, el vicepresident Jordi Puigneró ens va donar resposta escrita, donant compliment a una moció, amb totes les dades detallades des del 2013 fins llavors, eh? Fins llavors vostè ha estat informat en tot moment amb múltiples reunions amb els consellers Josep Rull, Damià Calvet i el vicepresident Jordi Puigneró, que li han transmès tota la informació sobre el procediment i els avenços en un sistema que, com tothom sap, no és gens senzill; reunions fins i tot individualitzades només per parlar de la T-mobilitat. Per tant, una informació transparent de què disposa i que tothom que la vulgui contrastar, doncs, la té. Entenc que ara demana ampliar aquesta informació a dia d'avui; òbviament, s'ha continuat avançant, s'han fet nous contractes –ho va explicar l'honorable consellera a la interpel·lació. Certament, com diu l'esmena d'Esquerra que no han acceptat, nosaltres també creiem que aquest informe primer l'havia de fer l'ATM, que és qui ho està coordinant. Ens abstindrem en aquest punt, perquè tota la transparència que sigui possible, doncs endavant, només faltaria.

El segon punt de la moció és fer que la T-mobilitat estigui en funcionament i a tot el territori català durant el proper 2024. Perfecte. Tothom sap que el model de la T-

mobilitat és el model que fa molt temps defensa Junts per Catalunya i que treballa per a fer-ho possible. És el nostre model per a tot el país. Tots els meus veïns i veïnes de la Seu d'Urgell i de la resta del Pirineu estem amatents i expectants que aquest model sigui una realitat també al Pirineu. Però aquest model és molt complex i tots en som conscients. Implica un nou model tarifari sense les corones, tarifant per quilòmetres, per distància, i un model personalitzat per ús i amb tarifació social. Un projecte de transformació digital del bitlletatge i de la gestió de la informació del transport públic; un projecte tecnològic que és a l'avantguarda; complex, perquè es basa en una major integració de la vuitantena d'operadors del sistema; un projecte que arribi a tot el país, amb més prestacions i amb més ofertes de transport públic o de mobilitat, i un projecte obert per anar-hi incorporant totes les novetats tecnològiques que millorin la qualitat del transport públic i la mobilitat compartida. En definitiva, un model quilomètric amb tarifació social i tecnològicament a l'avantguarda.

Com ja s'ha dit, per a la seva implantació hi ha aquest comitè de codirecció, amb la coordinació de l'ATM, integrat per TMB, per Ferrocarrils i per l'AMB. I, com sabem, l'ATM és un consorci interadministratiu amb la Generalitat de Catalunya –representa el cinquanta-u per cent– i les administracions locals –Ajuntament de Barcelona i Àrea Metropolitana de Barcelona, el quaranta-nou per cent restant. Per tant, per fer possible aquest projecte tan complex i tan car és imprescindible el finançament de totes les administracions consorciades a l'ATM de Barcelona, pels costos que representa la seva implantació i també pel menyscapte econòmic resultant a l'ATM de Barcelona amb la seva implantació. I això, doncs –ja ho ha dit el diputat Estruch–, no ha estat així des de l'any 2010, sobretot pel finançament de l'Estat. I això fa que aquest dèficit de l'ATM no pari d'augmentar cada dia.

En aquest sentit, doncs, vostès han transaccionat aquesta esmena d'Esquerra que insta el Govern a revertir aquest dèficit de finançament acumulat. Nosaltres li donarem suport, com no pot ser d'una altra manera, a veure si és veritat o queda, com tot, en bones intencions i res més. Sense aquest dèficit, potser ara no estaríem parlant d'aquesta moció i potser jo baixaria de la Seu d'Urgell en transport públic gràcies a un servei eficient i a unes tarifes justes amb la T-mobilitat. Potser que tots

assumim la nostra responsabilitat –i la del PSC-PSOE no és menor– per fer realitat aquest projecte de mobilitat a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señora *consellera*, señores diputados... Pues bien, volvemos a hablar otra vez en este Parlamento del proyecto de la T-mobilitat, un proyecto que, como ya se ha dicho, proponía un cambio en la tecnología utilizada para los títulos de transporte público en Cataluña y que iba a permitir, entre otras cosas –se ha dicho ya–, adaptar el precio a pagar por cada usuario a las distancias recorridas, a las frecuencias de su uso y a su situación personal.

Bien, este proyecto –conviene recordarlo– se inició en 2013, y para él se presupuestaron inicialmente 58 millones. Dejando a un lado los riesgos evidentes de utilización de datos personales que este proyecto conlleva, era fácil vislumbrar que se trataba de un proyecto faraónico innecesario. Pero el Gobierno separatista del momento –2013– lanzó este proyecto, en el que pudo introducir toda esa palabrería tecnológica de la que tanto les gusta alardear.

Desde aquel lejano 2013, han transcurrido ya diez años, en los que hemos visto pasar unos cuantos gobiernos de la Generalitat de Catalunya, todos ellos separatistas, y muchos *consellers* gestionando este proyecto. Con este Gobierno ya llevamos tres. Pero ¿cuál es la realidad? ¿Dónde nos encontramos en este momento? Bueno, pues han transcurrido diez años, y el proyecto no ha finalizado, sigue en fase de desarrollo o implantación.

El precio inicial –hay que insistir en ello– eran 58 millones de euros y, al parecer, ya se han gastado más de 100 millones. De hecho, el señor..., el diputado Terrades, que es un hombre generalmente muy bien informado, ya nos ha dado la cifra de 150 millones. Veremos a ver –veremos a ver–, si sale esto adelante, cuál es la cifra real, ¿no?

Bueno, se ha conocido que ha habido problemas de seguridad informática y se han filtrado datos personales de usuarios. Y, de momento –de momento–, diez años después, 100 y pico de millones después, el único resultado práctico visible es que la tarjeta de cartón ha dejado de ser el único instrumento de pago y ahora también se puede pagar con una tarjeta de plástico. Antes solo cartón; ahora cartón más plástico. Esto es todo. Diez años y más de 100 millones de euros después, esto es lo que hay.

Es muy probable que, si el proyecto aprobado en 2013 hubiera sido mucho menos ambicioso y más razonable, ya estaría funcionando desde hace mucho tiempo. Pero –pero– la sensatez y el buen gobierno no es una característica de la que gocen nuestros gobernantes separatistas. Pero estamos donde estamos.

Y, llegados a este punto, en VOX también queremos saber cuál es el coste total del proyecto. Queremos saber qué empresas se están beneficiando de esos sobrecostes y el motivo de cada uno de los euros gastados de más sobre el precio contratado. Creemos que es un escándalo que este proyecto de implantación de la tarjeta T-mobilitat lleve tantos años de retraso y un coste que duplica, o más, el previsto.

Los ciudadanos catalanes tienen derecho a tener toda la información sobre el coste real de este proyecto y los motivos de su incremento. Y como en VOX tampoco nos fiamos del Gobierno de la Generalitat, nos parece procedente que este informe sobre los sobrecostes y las modificaciones de contratos lo realice la Sindicatura de Cuentas.

Apoyamos también la petición al Gobierno de la Generalitat de que apruebe ya de una vez este nuevo marco tarifario, que era el principal objetivo del proyecto, y que lo implante en Cataluña en el año 2024. Pero, sinceramente, no somos optimistas. Esta misma petición ya se ha hecho en otras ocasiones a los antecesores de la señora Capella sin obtener ningún resultado.

Para finalizar, desde VOX creemos que es fundamental este ejercicio de transparencia, por lo que votaremos afirmativamente a esta moción.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Nosaltres ens abstindrem als punts de la moció presentada pel Partit dels Socialistes relativa al desplegament de la T-mobilitat.

I ens hi abstindrem, bàsicament, perquè entenem que és una moció molt descafeïnada. No és la primera vegada que parlem en aquest Ple del despropòsit de la T-mobilitat, on l'esfera pública ha cedit disseny, implementació i posterior gestió de sistemes tecnològics, de bases de dades, de sistemes d'atenció i informació a l'usuari, a tota una sèrie de conglomerats d'empreses privades com són «la Caixa», Indra, Fujitsu i Moventia, que actuen sota el paraigua d'aquest nom graciós, que sona bé, de SocMobilitat. Al darrere de SocMobilitat hi ha tots aquests grans poders econòmics.

I, clar, doncs, el que ha fet bàsicament SocMobilitat, el que ha fet bàsicament el Departament de Territori, és externalitzar, en el fons, la gestió del transport públic que teníem en aquest país. I ara ja no només hi ha la concessió de determinades línies de transport, sinó que també tenim una altra via d'entrada de la privatització.

Hi havia necessitat de fer això? No. Cap ni una. Perquè precisament les empreses com «la Caixa», quin *know-how*..., quin coneixement té «la Caixa» en termes de transport? Ni un. Qui té tot el coneixement, tota la saviesa adquirida durant anys i anys? Doncs els treballadors i les treballadores del sistema de transport públic d'aquest país. Ells sí que saben com funciona tot el que té relació amb el transport. En canvi, busquem tota una sèrie d'empreses, els hi deleguem la gestió, quan no en tenien cap tipus de coneixement, i, com s'ha vist, ha sigut una gestió absolutament nefasta, plena de sobre costos.

A mi avui m'agradaria aquí sentir alguns dels partits que constantment estan apel·lant a aquestes fórmules de col·laboració publicoprivada –«que bones són per a tots nosaltres en termes d'eficiència, en termes d'operativitat»– que diguin alguna cosa sobre aquest sistema. Perquè, si hi ha algun cas clar en què la col·laboració

publicoprivada ha resultat absolutament ineficient, és en el cas de la T-mobilitat. I això ja s'advertia des del minut zero per entitats com Stop Pujades o la plataforma Promoció del Transport Públic.

També hem perdut l'oportunitat d'apostar pel programari lliure, i el que fem és que tota una sèrie d'empreses privades comencin a emmagatzemar dades relatives a la nostra intimitat, de les que no sabrem absolutament res –com les gestionaran–, quan avui en dia les dades és el nou or, no?, el nou material preciós dels temps que venen.

Clar, llavors, què proposa el Partit dels Socialistes en aquesta moció concreta? Entra a qüestionar una mica aquest sistema? No, en cap moment. El Partit dels Socialistes..., després, senyor Terrades, si de cas, m'ho..., perquè jo a la seva moció en cap moment he vist que vostès entrin a dir: «Ostres, doncs això, aquesta col·laboració publicoprivada està molt mal feta.» No, vostès d'això no en diuen res. Vostès només demanen a la Sindicatura de Comptes que faci un decalatge, comptar el cost econòmic, quan aquesta és una informació que ja s'ha resolt. Perquè de la T-mobilitat ja n'hem parlat diverses vegades, ja ho tenim resolt. Els diners que ha costat, a quines empreses ha anat..., doncs nosaltres tenim aquí tota una sèrie d'informació donada pel departament.

Què demanen vostès a la sindicatura? Doncs únicament i exclusivament que es faci una quantificació del cost econòmic. No demanen en cap moment que es faci una auditoria operativa o de gestió del servei. Vostè no en demana absolutament res, d'això. I llavors, si nosaltres votem afirmativament a que això vagi a la Sindicatura de Comptes, ens trobarem: «Informe de la Sindicatura de Comptes sobre la T-mobilitat. Aquí hi ha el cost econòmic.» I encara sap per a què servirà tot això? Per avalar el sistema. Perquè tindrem un dia un informe de la sindicatura que ens dirà el cost econòmic i llavors encara quedarà: «No, si amb relació a la T-mobilitat...» Perquè..., és que d'això ja en tenim antecedents: Canal Segarra Garrigues, la línia 9 del metro. Un dia tots ens posarem les mans al cap sobre el que ha costat la T-mobilitat, però no hi haurà cap tipus de conseqüència de res, sinó que encara utilitzarem el fet que la Sindicatura de Comptes ha emès un informe per dir que aquí tot és correcte. Doncs no comptin amb la participació de la CUP en avalar una cosa que fa aigües absolutament per tot arreu i que el que hauria de fer-se ja, d'una

vegada per totes, és acabar amb aquest despropòsit, desmuntar tot el que té a veure amb la T-mobilitat, i no només anar a comptar quin és el cost econòmic d'aquest despropòsit.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Mirin, estava convençut que, tot i que era una moció de la T-mobilitat, acabaríem parlant de rodalies. O sigui, és que convençudíssim – convençudíssim.

I, mirin, jo que estic plenament a favor del traspàs de rodalies i, a més, saben que l'he defensat i el defensem i, a més a més, soc un convençut que la gestió com més pròxima al territori, millor... Però, clar, vostès sempre –o alguns de vostès– justifiquen el traspàs de rodalies, perquè, evidentment, es gestiona malament –i jo hi estic d'acord–, però sobretot amb el mantra de que des de Catalunya o alguns partits des de Catalunya ho gestionarien millor. I aquest és el gran argument.

Però, clar, un agafa la T-mobilitat i diu: «Mare meva!» Perquè jo els asseguro que lo de la T-mobilitat és un nyap, el que han fet –és un autèntic nyap. I no es pot descriure de cap altra manera. I això té noms i cognoms, de partits i de consellers. No me'ls facin dir, eh?, jo crec que els coneixen, perquè són del seu partit.

I, a més a més, és que estem parlant –ho deia el senyor Terrades–..., és que fa deu anys de la T-mobilitat –deu anys. I, a més, la T-mobilitat –també ho deia el senyor Terrades– no era per passar d'una targeta de cartró a una targeta de plàstic, sinó que la T-mobilitat era molt més. De fet, la T-mobilitat el que és un nou sistema tarifari per canviar com funciona el transport públic a Catalunya i per acabar amb situacions d'injustícia i de desigualtat territorial.

Vostès, que parlen tant del territori, vostès que parlen tant del centralista, doncs, miri, que el transport a Catalunya..., més centralista, més barcelonocèntric no hi ha res. Però en realitat el que és la T-mobilitat i per al que hauria de servir aquest nou

sistema tarifari és per acabar amb la situació de desigualtat territorial que pateixen algunes localitats de Catalunya. Localitats, per exemple, com Terrassa, com Mataró, com, per exemple, Mollet. És a dir, hi ha gent que paga més, encara que està a menys distància, per exemple, de Barcelona, que altres localitats que estan molt més pròximes, que, per exemple, formen part de zona 1, que paguen un preu molt més barat pel transport públic.

Però, clar, és que, a més a més, no són només els retards –també s’ha dit–; són els sobre costos. I és que si algú, per exemple, ho busca a internet, perquè encara que alguns han descobert Google no massa tard... O sigui, és que no podem saber exactament quant ha costat. I el senyor Terrades parlava de 150 milions. Jo l’última dada que he trobat són 116 milions; un sobre cost de 225 per cent més, ha costat la T-mobilitat.

La meua pregunta és: algú pensa donar alguna explicació? Algú ens pensa explicar què ha passat amb la T-mobilitat? Perquè jo hi estic d’acord: màxima exigència amb l’Estat, amb tots els incompliments de l’Estat, amb tots els errors de rodalies. Jo ho he dit: soc un ferm defensor del govern de coalició, però és evident que, per exemple, rodalies no ha estat una prioritat. Però, ai las!, la T-mobilitat fem veure que no ho veiem? O sigui, algú pensa venir al Parlament de Catalunya a explicar què ha passat? Per què deu anys? Per què 116 milions? Per què un 225 més de sobre costos? Ens pensen explicar alguna cosa? Perquè fins i tot hi ha gent que diu que el sistema, tal com està dissenyat, està absolutament obsolet. O sigui, que fins i tot el que tenim previst no funcionarà.

Llavors, miri, nosaltres votarem a favor de la moció, i també els hi anuncio..., i faig una demanda i un anunci. Crec que la consellera té una oportunitat –té una oportunitat. No és responsabilitat seva, tot i que hi ha persones al seu partit que recentment ho han gestionat. Però expliqui’ns què ha passat. Aixequi les catifes. Valentia, no? Vostès, que reclamen valentia, doncs, valentia per explicar què ha passat.

I després l’altra qüestió... I jo també els hi anuncio. Nosaltres, evidentment... Crec que un informe de la Sindicatura de Comptes, si es fa ben fet, pot servir, perquè si hi han irregularitats aquests informes les poden traslladar. No ho sabem tampoc. I,

per tant, es poden traslladar també per la via judicial. Però també els hi dic: depèn del que digui l'informe de la Sindicatura de Comptes o si la consellera té voluntat d'esbrinar què ha passat i d'aixecar les catifes, nosaltres no descartem demanar una comissió d'investigació sobre la T-mobilitat al Parlament de Catalunya perquè, d'una vegada per totes, hi posem llum i taquígrafs. Perquè algú ha guanyat molts diners amb la T-mobilitat. I s'han guanyat molts diners i, al final, els hi dic: vostès, que diuen que gestionen més i millor que ningú, han fet el nyap més gran que ha tingut Catalunya en els darrers deu anys.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*, esta moción, por desgracia, es como el día de la marmota: cada cierto tiempo alguien recuerda que tenemos una T-mobilitat por ahí pendiente y que hace falta acabarla de una vez por todas. Estas mociones que reclaman poner más interés en la T-mobilitat e implantarla de una vez, se suelen aprobar por amplias mayorías, pero luego, en la práctica, nada cambia. Sigue avanzando, sí, pero despacito y despacito, acumulando sobrecostes y retrasos y con gran opacidad tanto en cuanto a lo que ahí pasa como en cuáles serán las tarifas que finalmente se aplicarán. Y hoy supongo que pasará algo parecido.

Nosotros, como en las ocasiones anteriores, volveremos a votar a favor, porque estamos muy a favor de impulsar el transporte público, muy a favor de aprovechar los avances tecnológicos, a favor de tener un sistema más amigable, pero, sobre todo –y ya se ha mencionado aquí–, muy a favor del que era su objetivo inicial, que es utilizar la tecnología para poder superar el sistema tarifario de coronas que tantas situaciones injustas, o al menos difíciles de entender para los usuarios, ha generado. Y supongo que Esquerra Republicana hoy volverá a decir que sí, que enseguida la acaban. Y la verdad es que un día de estos será cierto y quizá esté de suerte usted, *consellera*, y sea la definitiva y la que deje el sistema completamente listo en los próximos meses. Pero creo –creo– que es bueno que hagamos memoria para que

quede claro que si tantos grupos dudamos o desconfiamos de la palabra de los sucesivos gobiernos de la Generalitat no es por gusto ni sin motivo.

La T-mobilitat se licitó en 2014 con un cronograma que contemplaba llevar a cabo la primera prueba piloto en 2015 y tener el sistema completamente instalado en 2016. Dos añitos. No era un proyecto que requiriese de varias legislaturas ni de gran complicación; un par de añitos desde la licitación hasta la puesta en servicio completa. Cualquiera de los *consellers* que han ido pasando desde entonces podría haberla empezado y acabado completamente. Y, sobre todo, acabado si ya venía arrancada. Bueno, quizá a excepción del *conseller* Juli Fernàndez, que no le ha dado tiempo a prácticamente nada, pero todos los anteriores, sí.

El primero fue Santi Vila, que cuando la licitó lo hizo con la promesa de que en 2015 la dejaría ya implantada. Y ojalá hubiera sido cierto, porque por el camino no solo no tenemos la T-mobilitat, sino que hemos perdido también muchas oportunidades. Aquí, en este Parlamento, se han dejado de aprobar muchas mejoras, se han rechazado muchas mejoras en las tarifas, en el sistema de coronas, porque se decía siempre que es que la T-mobilitat estaba *a tocar*, que era mejor no tocar nada «porque la T-mobilitat ya va a llegar». Eso es una constante no solo en este tema, sino de los sucesivos gobiernos de la Generalitat: hacernos perder oportunidades, unas tras otras, por sus fantasías y por su dificultad para asumir la realidad. Esa constante llega a todos los ámbitos. Sus fantasías y su dificultad para asumir la realidad nos han hecho perder muchas oportunidades en economía, en progreso o en educación.

Pero aquí estamos hablando de *mobilitat*, así que volveré a centrarme en ello. Decía que los sucesivos gobiernos de la Generalitat han rechazado en muchas ocasiones mejoras diciendo que la T-mobilitat estaba a tocar. Siempre decían que ya llegaba. El *conseller* Puigneró se compromete personalmente..., personalmente ya no está, pero a poner en marcha la T-mobilitat esta legislatura. El *conseller* Calvet, anteriormente, decía que en el 19. El *conseller* Rull, que en el 18. Y, como decíamos, Santi Vila, que hablaba del 15, mira lo que decía en agosto de 2014: «La Generalitat descarta aplicar bonificaciones en la línea de Puigcerdà antes de poner en marcha la T-mobilitat.» Esto lo decía en 2014 y esto se ha seguido diciendo *conseller* por

conseller, cada uno que ha ido viniendo. Diez años de oportunidades perdidas. En resumen, la T-mobilitat es un ejemplo de mala gestión tan escandaloso que seguro que hasta ustedes son capaces de reconocerlo.

El problema es que ustedes llevan años intentando vender la moto de que la solución a los problemas de todos los catalanes es que ustedes lo gestionen todo. Que si mira FGC, que si mira Rodalies... Eso es lo que ustedes tratan de vender. Y hay algunos que parece que casi se la compran. En su fantasía de supuestos buenos gestores, mientras yo estoy hablando, seguramente están pensando que vale, que esto de la T-mobilitat es una excepción a la regla, a su regla de buena gestión. Pero es que es justamente lo contrario. La T-mobilitat no es la excepción que confirma la regla de su buena gestión. La T-mobilitat es, junto a tantos otros casos igual de modélicos, como la línea 9 de metro, como ATLL, como Spanair, como el canal Segarra-Garrigues, el vivo reflejo de su gestión descentrada y sin rumbo de la que más bien FGC –ni siquiera todo, solo la línea del Vallés, porque la línea del Anoia deja mucho que desear– es una curiosa y bienvenida excepción.

Ustedes nunca han sido la solución a nada, y ahora menos. Catalunya necesita una nueva etapa que deje de lado sus fantasías...

La vicepresidenta primera

Diputada, se li ha acabat el temps.

Marina Bravo Sobrino

...y se concentre en resolver los problemas de los catalanes.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Hace once años que la ATM aprobó crear la implantación de la T-mobilitat. Once años. Repito: once años. Y nada de nada. Pero es que, además de un desastre de gestión que sonroja a cualquiera, esto es un pozo sin fondo. El otro día leía en el diario que se habían gastado más de 160 millones de euros en su

puesta en marcha. Y seguimos sin ver la T-mobilitat a pleno rendimiento. Es un verdadero escándalo. Hay que auditar cada euro. Y los responsables políticos y de la empresa SocMobilitat no se pueden ir de rositas. Esto huele que apesta.

Yo votaré a favor de esta moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Sabia jo que dins de l'olla intentaríem barrejar-ho tot, no?: rodalies, les inversions..., per no parlar de la T-mobilitat. Alguns, eh?

És un model complex, sens dubte, però tan complex és a Catalunya com a altres països amb altres àrees metropolitanes que amb menor temps ja han solucionat el problema i ja li estan donant la volta per introduir-hi noves millores.

Senyora Vinyets, a l'inici del projecte, l'any 2013 –el meu grup parlamentari repassa intervencions– ja es va oposar a que aquest procés s'externalitzés, i vam defensar que això s'havia de fer des del sector públic, que qui havia de ser el referent d'aquest projecte era l'Autoritat del Transport Metropolità.

I per centrar-me en un nou punt que hem afegit, d'acord amb Esquerra Republicana..., perquè és cert que el transport públic té un dèficit estructural a les àrees metropolitanes, no només a Catalunya o Barcelona, també en altres àrees metropolitanes –València, Madrid, etcètera–, que tenen els mateixos problemes. Si volem –que volem– augmentar i millorar el transport públic per reduir emissions, per abaixar la factura energètica exterior, per millorar la qualitat de l'aire a les grans concentracions urbanes, cal que el Govern d'Espanya aporti més recursos per a la gestió del sistema. Hi estem d'acord, en això, i per això hem introduït aquest punt.

També els hi dic que, des de la nostra opinió, això no es pot abordar pressupost general a pressupost general, sinó que des de la nostra opinió, evidentment, cal garantir per llei el finançament del transport públic. I ja els hi asseguro que, a això,

ens hi dedicarem la propera legislatura en el Congrés dels Diputats el Grup Parlamentari Socialistes.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 31 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00315/13

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la, té la paraula el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. De mocions d'habitatge n'hem fet moltes, i de lleis d'habitatge també n'hem fet unes quantes. Aquesta moció el que pretén és posar un cert ordre i crear un marc conceptual i, a més, que el Parlament doni suport al que s'ha anat fent des del 2015 endavant, a partir de la Llei 24/2015, de crear unes noves polítiques d'habitatge. I aquestes noves polítiques d'habitatge a vegades utilitzen eines que ja tenia la legislació i no n'hem fet ús, com, per exemple, les expropiacions forçoses d'habitatges buits. És una qüestió que la llei ha contemplat des de fa anys i només des de fa un mes i mig el Govern de la Generalitat s'ha atrevit a fer-ho. És l'única Administració de tot l'Estat que ho fa.

I aquesta expropiació forçosa, que és un procediment complicat, perquè el sistema és garantista, té dos efectes. El primer és que aquest habitatge buit que s'expropia a un gran tenidor passa al parc públic d'habitatge. El segon és crear uns incentius als especuladors perquè aquest parc d'habitatge que tenen buit, que no s'està utilitzant, passi al mercat. Perquè no hi ha res que li faci més por a un especulador que una possible expropiació forçosa.

Un altre són les sancions, per part de Consum, a aquells grans tenidors que no apliquen les lleis que protegeixen l'habitatge, que no apliquen les lleis sobre els seus llogaters. I aquí és on les lleis catalanes, que se n'han fet de molt bones, tenen un problema, que és l'aplicació. Els jutges no hi creuen. I els grans tenidors, com que no hi ha un procediment sancionador clar, doncs, si volen, no l'apliquen. I aquí sí que és veritat que Consum, des de fa dos anys, ha començat a aplicar-ho amb un ritme molt més avançat. I la moció el que pretén és, en això, aprofundir-hi.

Però també les noves polítiques d'habitatge contemplen un altre aspecte, que és el control de preus de lloguers de segona generació, aquells controls de preus que no distorsionen excessivament el mercat, però al mateix temps protegeixen els ciutadans. Vam tenir una llei catalana, l'11/2020, impulsada per la consellera Capella, llavors consellera de Justícia, i per aquest Parlament, que va protegir durant un any i mig a tots els catalans de la bombolla especulativa del lloguer. El Tribunal Constitucional la va tombar i ara en tenim una nova oportunitat, amb una llei espanyola que és pitjor que la catalana, que segurament se li poden fer moltes crítiques, però que ens dona l'oportunitat de tornar a regular els preus de lloguer.

I la Generalitat de Catalunya torna a ser l'única Administració de tot l'Estat que ha iniciat els tràmits per poder començar a regular aquests preus. I segurament, paradoxalment, Catalunya haurà regulat els preus amb una llei pròpia durant un any i mig i serà l'únic territori de tot l'Estat que l'acabarà regulant utilitzant la *ley de vivienda*. Però ja és una qüestió que va més enllà: les noves polítiques d'habitatge són també erradicar les pitjors velles polítiques d'habitatge, que són dues. Una és la cessió a privats de sòl públic per fer HPO –habitatge de protecció oficial– de compravenda; un habitatge que no ha servit per reduir els preus, ha beneficiat uns ciutadans que han tingut la fortuna que els hi ha tocat al sorteig de claus, però que no ha servit més que per descapitalitzar els municipis, que els municipis perdin sòl públic, que no tinguin marge de maniobra per poder fer avui habitatge públic de lloguer.

I, per altra banda, erradicar també una vella política, que ja s'ha erradicat, que és la desgravació, que per a l'únic que ha servit és per fer més grossa la bombolla immobiliària i perdre capacitat d'ingressos, l'Administració pública, durant dècades.

I al que hem d'anar i el que hem d'enfortir i el que volem enfortir amb aquesta moció, i és el que s'està fent des del 2015 cap a aquesta època, és tenir un parc públic de lloguer perenne, que vagi, principalment, primer a les persones vulnerables i als joves que necessiten emancipar-se, que sigui sempre de titularitat pública i que vagi creixent. I no només a llarg termini pensar en les persones vulnerables, sinó que aquest parc públic sigui lo suficientment gran i fort perquè pugui competir contra el mercat privat, per forçar també que el mercat privat baixi.

I això són les polítiques d'habitatge noves –no tan noves a Europa– que realment tenen un efecte perdurable i de millora. I, per tant, la moció el que pretén és enfortir això, les noves polítiques d'habitatge respecte a les velles, i en aquells aspectes que són innovadors i que són arriscats, però que ens ajuden a garantir el dret a l'habitatge.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Gràcies, vicepresidenta. Membres de la Mesa, consellera, diputades, bon dia a tothom. D'entrada, ja els dic que des de Junts per Catalunya estem a favor dels punts de la moció i ens afegim a aquesta petició que fa el Grup Parlamentari d'Esquerra al Govern, perquè hem de treballar per revertir aquesta crisi de l'habitatge. Però els demanem, els vull demanar que vagin molt més enllà, que hi donin dos toms, que posin recursos econòmics, perquè és el que realment fa falta.

Consellera, ens vam conèixer les dos a Lleida, en una jornada que va organitzar la síndica de greuges per parlar del dret a l'habitatge, i jo sé de la seva expertesa i de la seva preocupació per aquest tema. Però, realment, si no hi han recursos, vostè i jo sabem que avui en dia encara és més difícil resoldre el tema de l'habitatge.

Venim de molts anys de sobredosi legislativa. Al meu entendre, fins i tot inconnexa. I la solució, l'única solució que hi ha són recursos econòmics, posar-hi recursos

econòmics. Perquè en tenim les competències, tenim la llei a Catalunya; tenim fins i tot una llei estatal que algú ja reformarà més endavant. Però al marge de tot, el més important que li raono –l'hi dic i l'hi repetiré tota l'estona– és que hem de posar diners, diner nou, diner real per a habitatge.

Per exemple, el pla territorial sectorial de l'habitatge del que parla la moció. Si no hi ha una bossa de diners al darrere és paper moll, igual que ho va ser el pla nacional de l'habitatge del 2016. Hem de posar-hi euros, hem de posar-hi recursos econòmics. Vostè sap que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya té un pressupost que oscil·la o ha oscil·lat aquests anys entre 200-300 milions d'euros. Posin 1.000 milions d'euros damunt de la taula. Posin 1.000 milions d'euros damunt de la taula i resoldrem les problemàtiques d'habitatge. No hi ha altra –no hi ha altra. Busquin sistemes de crèdit preferents. Podem impulsar d'aquesta manera les polítiques d'habitatge que calen. Calen recursos.

I és veritat, vostè em dirà: «Enguany hi han 700 milions.» Però hi ha 700 milions de fons europeus, que són finalistes i veurem si els poden justificar. Bé, hem de ser valents, hem de buscar una sortida. Hem de donar resposta a les persones per la compra, pels ajuts, per la rehabilitació i per la gestió.

I tornant a la moció. Certament, la desqualificació d'habitatge de protecció oficial en aquest país ens ha descapitalitzat des de l'època del franquisme o més enllà. Miri, sempre que veig habitatges de protecció oficial, penso quan els van qualificar. Si li poso com a exemple els blocs de Badia del Vallès, van estar qualificats el 1974. L'any que ve, tots seran lliures. Certament, hem legislat fa poc per impedir-ho, però ja era tard per a la seva descapitalització i no arribem al dos per cent de parc públic. I ens hem d'emmirallar a Europa, que en tenen un divuit.

I hem fet polítiques bones, hem fet mesures bones com separar el sòl del construït. Però no n'hi ha prou. Cal engrandir el parc públic. Tot l'estructural –tot l'estructural– està per fer. Hem de construir ciutat, però ara mateix hem d'adquirir habitatges i no tenim prou capacitat econòmica, perquè possiblement el tanteig i retracte és una bona opció, però caldria revisar els topalls, perquè per sota de noranta mil euros és impossible adquirir un bon producte per tenir habitatges.

També li vull fer un esment: cal consolidar els ajuts de lloguer. És molt important tornar a la proposta de prestació, perquè siguin més consolidats. I els agraiïxo, eh?, com ho he fet sempre, a tots els governs, que es faci l'esforç de, any rere any, cobrir totes les demandes. Però hem d'injectar diners també, en ajuts i en comprar parc públic.

Tinc poc temps i li vull parlar sobretot d'una problemàtica que també em preocupa molt, i es sobre els sensellar ocults. A Catalunya hi han quaranta mil persones que viuen en habitacions, habitacions de catorze metres quadrats; paguen cinc-cents euros de renda; hi viuen famílies de dos, tres, quatre i cinc persones amb nens, amb adolescents. Com poden, aquestes persones, desenvolupar la seva vida amb normalitat? Necessitem habitatge; necessitem habitatge de lloguer social per a aquestes persones. A mi, de tot plegat, aquesta crisi continguda a Catalunya em preocupa molt i em sorprèn que no hi hagi un esclat més gran en aquest país, perquè calen recursos, com li he dit, calen recursos econòmics; diner nou, diner real.

També volia posar-li un exemple, que és que a Olot..., a Olot em consta que hi ha vuit-centes persones empadronades als serveis socials, perquè no poden arribar als ajuts. Això és una errada del sistema. Ho hem de corregir.

Bé, per acabar, els hi recordaré Francesc Macià, consellera, perquè hem de demostrar una ferma voluntat de combat. L'hem de demostrar, perquè Catalunya políticament ha de ser lliure, però també ha de ser socialment justa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Bé, el nostre grup parlamentari hem presentat dues esmenes al redactat de la primera part de la moció, en concret als acords 1 i 2 de manifestacions o, diguéssim, d'apreciacions de la moció. Esmenes que no han estat acceptades pel grup proposant de la moció, però en les quals ara tampoc m'hi entretindré.

Bé, la lectura dels acords d'aquesta moció em van portar a un pensament: «A veure, Eva, aquesta és una moció trampa?» I per què dic això? Doncs, miri, perquè la majoria dels acords d'aquesta moció ja s'han aprovat en seu parlamentària diverses vegades; millor dit, «diverses», no, moltes vegades –moltes. N'he perdut fins i tot el compte. Incrementar el parc públic d'habitatge, aprovar el pla territorial sectorial d'habitatge. I una pot pensar: «Doncs què s'amaga darrere d'aquesta moció?» Aquest Govern potser no es veu prou legitimat o amb proua força i necessita tornar i tornar a afirmar que augmentarà el parc públic d'habitatge?

I una cosa encara millor: completar el tràmit de la declaració de zones de mercat residencial tensionat; un acord per dir que es completarà un tràmit que acaben d'iniciar. Uau! «Continuar i ampliar l'aplicació dels expedients d'expropiació forçosa.» «Continuar amb l'aplicació de sancions des de l'Agència Catalana del Consum.» A veure, diputats d'Esquerra Republicana, diputat Rodríguez, vostès estan al Govern. Doncs vinga, va, posin-se a treballar! Ja s'ha aprovat tot això aquí! Les que vostès..., són mocions, a més, que vostès també han aprovat i que ara tornen a proposar.

Llavors, doncs, clar, torno a pensar: «Eva, aquí hi ha trampa.» Què passa aquí? ¿Potser és un exercici d'anar escrivint moltes vegades el mateix fins que ho has après, com aquella cal·ligrafia que fèiem quan estudiàvem, de vinga una ratlla a sota l'altra escrivint lo mateix fins que t'ho aprenies? No, potser això no pot ser. I em miro i em remiro la intervenció el dia de la interpel·lació per a aquesta moció, la del diputat Rodríguez i de la consellera Capella.

I dic: «El diputat Rodríguez va enumerar totes les qüestions que el Govern està fent i que farà, totes i més, les que està fent ara i que farà, però sobretot tenint en compte que són nous a la conselleria..., que no són nous a la conselleria. Vull dir que porten temps..., perdó, a la conselleria sí, al Govern –m'he confós–, però que no són nous al Govern.

He de reconèixer que tenen una habilitat, una gran habilitat per treure's les puces de sobre i expulsar la responsabilitat en els altres, en aquest cas, a qui eren els seus socis de govern. I el que em preocupa és que crec que estan convençuts del que diuen i que qualsevol que podria estar-los escoltant pensaran que el Govern..., que no estaven al Govern de Catalunya des de fa anys.

I una altra cosa de les que em preocupa és un moment de la seva intervenció en la interpel·lació, que diu –i llegeixo textualment el que va dir–: «I tot això, totes aquestes coses que hem fet, les hem fet amb l'Estat en contra. Imagini's amb un estat independent! Catalunya, el millor territori de tot l'Estat.» Ja, també. Si la *ley de la vivienda* sortirà endavant és gràcies a l'independentisme català. I això, diputats i diputades, és d'una superioritat moral fora de mida. (*Alguns aplaudiments.*)

El diputat Rodríguez i la consellera es van referir diverses vegades al *Gobierno más progresista de la historia*, amb aquest to de mofa que ja fa molt temps que estan utilitzant. Doncs sí, diputats i diputades d'Esquerra Republicana, el Govern més progressista de la història. I tant que sí que ho és, el Govern més progressista! Que fa feina i que en continuarà fent.

I, bé, des de la humilitat només els hi puc dir: «Treballin, treballin i treballin.» Els asseguro que és la millor carta de serveis, treballar. I també des de la humilitat, els hi dic: «Deixin de banda aquesta supèrbia que tenen.» Ja han pogut veure també que no els dona gaires bons resultats a les urnes.

El nostre grup votarem a favor de tots els acords menys el segon.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señora *consellera*, señores diputados, buenos días de nuevo. Bien, pues volvemos a hablar, en este Parlamento, otra vez de políticas de vivienda, lo que vuelve a poner de manifiesto que es un problema que preocupa mucho a los catalanes. A nosotros, a VOX, también nos preocupa.

Lo particular en esta ocasión es que es el propio Gobierno de la Generalitat quien se interpela a sí mismo a través de un diputado de su partido. Y hoy, el propio Gobierno de la Generalitat se presenta a sí mismo, a través del mismo diputado, una moción con distintas propuestas, ¿no? Bueno, pues, no se acaba de entender muy

bien la finalidad de esta moción, más allá de la mera propagandística, evidentemente.

O sea, si el Gobierno considera que estas medidas son positivas, pues puede llevarlas a cabo mediante su acción de gobierno. Pero, bien, si entramos en el contenido de la moción, en el punto primero se nos dice: «El Parlamento de Cataluña reconoce el grave problema de acceso a la vivienda.» Sí, desde VOX estamos de acuerdo. Efectivamente, en Cataluña existe un grave problema de acceso a la vivienda. Sí, estamos todos de acuerdo.

Pero también reconocemos a los principales culpables, la izquierda y el separatismo, que, además, cuando se juntan izquierda y separatismo, como es el caso Esquerra Republicana, se convierten en una auténtica plaga bíblica, destrozan todo lo que hay. Ustedes son los principales culpables de haber impedido que decenas de miles de catalanes hayan logrado su sueño de conseguir una vivienda y apoyados en ella, en la vivienda, de construir una familia. Ustedes se lo han impedido.

Han sido cuarenta años ininterrumpidos de gobiernos separatistas, para los que la vivienda nunca ha sido una prioridad, y de ahí la dramática situación actual. Como ya hemos explicado en múltiples ocasiones, para VOX el aumento de la vivienda pública debe ser una prioridad. La situación actual, en la que se dificulta y en muchos casos se imposibilita acceder a una vivienda a amplias capas de la sociedad, es inaceptable.

Pero en VOX también creemos que la situación actual de falta de vivienda es tan grave –tan grave– que es imposible que su solución venga en exclusiva del sector público. Debemos ser capaces de movilizar también grandes cantidades de recursos privados para la construcción y rehabilitación de viviendas.

Pero, si acudimos a su moción, vemos que habla de injerencias del Estado español –¿cómo no?–, contención de rentas, incrementar el parque público de viviendas haciendo servir «todas las opciones posibles»... ¿Qué significa esto? Todas las opciones posibles... Pues nos lo aclara más adelante, cuando habla de expropiación forzosa o de sanciones. ¿Alguien cree que con estas ideas los particulares y empresas van a invertir en vivienda en Cataluña? Pues, evidentemente, no. Todo esto tiene un efecto demoledor en el mercado de viviendas en Cataluña. Con todas

estas amenazas, se quiebra el principio de seguridad jurídica y se desincentiva la inversión en el sector.

Desde VOX siempre hemos defendido la propiedad privada, la libertad económica y la seguridad jurídica. Creemos que hay que hacer lo contrario de lo que propone la izquierda: se deben dar facilidades para que los particulares y las empresas inviertan en el sector de la construcción y rehabilitación de vivienda. Y para ello hay que facilitar suelo, simplificar trabas administrativas o bajar los impuestos, y no lo que hacen ustedes, realizar continuas amenazas desde los poderes públicos intentando culpabilizar a empresas y particulares de una situación creada por las malas políticas llevadas a cabo por aquellos que han gobernado Cataluña durante los últimos cuarenta años.

Si hacemos lo contrario de lo que ustedes proponen, pronto volveremos a ver grúas en nuestras ciudades generando riqueza.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputat Rodríguez, d'Esquerra Republicana, amb tots els respectes, ens sembla que qualificar aquesta moció de marc de les polítiques, doncs, és una mica agosarat, i, en tot cas, ens sembla que en la situació d'emergència habitacional, de vulneració absoluta del dret a l'habitatge, aquesta moció no arriba absolutament als mínims dels mínims exigibles.

Pel que fa al primer punt, és un reconeixement sobre el greu problema d'accés a l'habitatge. Jo crec que la gent potser es prendrà inclús malament que s'exigeixi al Parlament que reconegui que hi ha un greu problema d'accés a l'habitatge, perquè això és una cosa..., crec que és absolutament compartida per tots els grups parlamentaris. Llavors, reconèixer coses que ja tothom té clares és sobreabundant i inclús pot molestar.

I no només tenen problemes les persones llogateres, també les persones que estan ocupant immobles, les persones que també volen comprar immobles o que han comprat immobles i que aquest mes veuran com se'ls hi revisa la càrrega hipotecària a través d'un euríbor que està absolutament desfasat i que potser la quota els hi pujarà tres-cents o dos-cents euros que no podran assumir. Per tant, fer aquest reconeixement a aquestes alçades ens sembla sobrer.

A banda que vostès aquí hi afegixen una finalització de la frase dient que demanen als poders públics i representants polítics que no es banalitzin amb aquesta situació. Jo no sé si vostès tenien al cap l'antic ministre Ábalos, que el febrer del 2021 va dir, amb relació a la llei d'habitatge, que posteriorment s'ha aprovat, que el dret a l'habitatge, doncs, era un dret que també era un bé de mercat que generava activitat econòmica i que buscava seguretat jurídica per als inversors. Jo no sé si es referien a la senyora Batet, quan fa escassos dies va dir que en aquest país la gent ja no tenia problemes per pagar el lloguer. No sé si amb aquesta recomanació que fan, de que els poders públics, de que els representants polítics no banalitzin aquesta situació..., si es refereix a aquests representants.

Si és així, nosaltres no votarem a favor que aquesta gent no banalitzin. Crec que el millor que pot passar és que precisament parlin clar, i que quedi clar el que realment pensa el senyor Ábalos quan fa polítiques d'habitatge. El que ha de quedar ben clar és el que pensa en realitat la senyora Batet, perquè, si no, això crea una gran confusió, perquè per una banda es pensa realment això i per altra banda es fan els grans titulars sobre la nova llei de l'habitatge per enfrontar eleccions municipals i eleccions generals. Per tant, nosaltres ens oposem a que es recomani a representants polítics que no banalitzin. No, no, que diguin de veritat el que pensen, que així totes tindrem ben clar què hi ha darrere dels representants dels diferents partits polítics.

Pel que fa a l'altre punt, vostès volen que es voti sobre que es defensin les competències en matèria d'habitatge que té el Govern de la Generalitat davant de les ingerències de l'Estat espanyol. I, per altra banda, tenen un altre punt que hi diuen que es completin els tràmits per declarar les zones de mercat residencial tensionat i instar el Ministerio de Transportes, Movilidad y Agenda Urbana perquè

aprovi aquestes zones tenses. Per nosaltres, i ja ho hem dit en diverses ocasions, hi ha una absoluta contradicció entre demanar que es defensin les competències en matèria d'habitatge i després el punt 3, perquè precisament si alguna cosa fa el punt 3 delegant en el Ministerio de Transportes què ha de ser considerat una zona tensa..., precisament aquí lo que hi ha és una cosa, i és l'absolut buidatge de competències. Si alguna cosa hi ha en aprovar la llei estatal de «vivenda» és fer que entri la col·laboració dels fons voltors en el tema de l'habitatge.

I fa uns dies compareixia la consellera a la Comissió de Territori. I nosaltres li dèiem que la llei estatal de l'habitatge que havia votat Esquerra Republicana era posar la catifa vermella perquè hi entressin els fons voltors, i la consellera va respondre: «No, no, de cap de les maneres. Aquí en el que s'està pensant és en la col·laboració publicoprivada d'entitats sense ànim de lucre, cooperatives.» Doncs miri, escassament uns dies després de la seva compareixença, ja va sortir la Sareb dient que oferia sòl gratuït durant més de vuit anys als inversors, i aquests inversors ja s'han posat a plena disposició per portar a terme tota aquesta sèrie d'habitatges. Per tant, de cooperatives, cap ni una.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... La veritat és que sí, que la moció genera una certa estupefacció, perquè venint del partit que està al Govern i que, a més a més, té la competència en habitatge des que es va trencar el Govern de coalició que tenien amb Junts per Catalunya, no deixa de ser una mica estrany llegir tota una sèrie de mesures que s'estan fent per continuar fent, per seguir fent, que a les clares són mesures que han arribat tard i que segueixen sent molt insuficients.

Llavors, demanar el suport del Parlament, un suport acrític al que s'està fent des del Govern, com si això fos una nova empenta a un nou model, doncs, honestament,

crec que no és treballar prou bé les aliances amb els grups parlamentaris per poder-ho fer, això. Com a mínim, jo parlo del meu grup parlamentari, que portem tres anys negociant i aprovant pressupostos a governs en els quals el seu grup hi és, en concret, els del 2021, 2022 i 2023. I de totes les reunions de seguiment que fem, l'àrea que sempre queda en «no s'està complint», «no s'està fent», és habitatge. I això ha passat els tres anys. I en aquest any estem pel mateix camí. Per tant, és evident que no hi ha una prioritat per a les polítiques d'habitatge suficient. Perquè ho hem dit moltes vegades, la prioritat es fa posant-hi recursos.

I em deixen fer ara un apart, ja ha marxat la diputada de Junts, però... –ah, perdó, ha canviat de lloc, perdó–, però no deixa de ser una mica curiós que, com que fa menys d'un any que vostès han sortit del Govern, surti aquí a repetir tots els arguments que els grups de l'oposició li hem fet a Junts per Catalunya quan tenia les competències d'habitatge, des del 2011. I, de cop i volta, surt aquí, es transforma en un grup de l'oposició i comença a parlar dels 1.000 milions. Els 1.000 milions estan a l'acord d'investidura que hi havia entre el president Aragonès i la CUP, i a l'acord de pressupostos que el meu grup va signar amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana quan Junts per Catalunya estava a la conselleria i tenia competència en habitatge, i que no es va complir, que no hi van posar els 1.000 milions.

O sigui, està bé que fem un *borrón y cuenta nueva*, no?, que ara estem a l'oposició, però, clar, és que al final és d'un cinisme que espanta una miqueta –una miqueta–, que de cop i volta reconeguim que no s'hi han posat recursos.

És que hi han coses que són cíniques, com el pla territorial sectorial de l'habitatge. O sigui, quants anys de retard porta aquest pla amb governs de Junts i ara amb el Govern d'Esquerra Republicana? Que l'última nota que hi ha a la pàgina web és de l'octubre del 2021, dient que s'aprovaria el primer semestre del 2022 –a la pàgina web del pla territorial sectorial de l'habitatge–, i que ens demanem que votem a favor de que s'aprovi abans d'acabar el 2023. Si no s'aprova el 2023, suposo que ens trobarem una altra moció el gener del 2024 demanant que s'aprovi abans d'acabar el 2024, perquè és que portem tants anys amb aquest pla...

Un pla que, a més a més, no fa una previsió pressupostària. Que la veritat és que sembla una mica *recochineo* tornar a posar..., tornar a posar, perquè s'ha aprovat tantes vegades... Ja ho ha dit la diputada del PSC: és que molts d'aquests punts s'han votat moltíssimes vegades al Parlament, i el Govern no n'ha fet cas. I vostès han estat als governs, ara a la conselleria d'Habitatge.

No n'han fet cas. Aprovar el pla territorial sectorial de l'habitatge crec que estava a la primera moció que vaig presentar quan vaig entrar de diputada el 2018. Ja hi era. Ja ho hem aprovat moltes vegades. Està bé fer una mica el lleig a la funció de seguiment i fiscalització del Govern d'aquest Parlament. Que el grup del Govern ens demani que donem suport a una sèrie de coses que és evident que la majoria estem d'acord que s'han de fer perquè, hi insistim, ja s'han portat en d'altres mocions i en altres propostes de resolució i que no s'estan fent o no s'estan fent amb prou contundència... A l'acord de pressupostos, parlem d'una estratègia de mobilització d'habitatges buits. No hi ha pràcticament res avançat. Parlem de tanteig i retracte, de les modificacions que s'han de fer per poder accedir i tenir més habitatges disponibles per a la compra i tanteig i retracte; una reunió al mes d'abril, on ens havien de donar una resposta en un mes, i encara l'estem esperant –finals de juliol.

Per tant, deixem de dir les coses que la gent vol sentir i intentem fer les coses que la gent vol fer. Per tant, per molt que estiguem d'acord amb moltes de les línies que es plantegen... Se'ls hi ha de reconèixer l'inici de l'expropiació forçosa d'habitatges; és un inici –modest, però és un inici–, però el tema de la regulació de la declaració d'àrees de zona tensionada..., han trigat un mes des que es va aprovar la llei, quan ho podíem haver tingut preparat, perquè vostès mateixos ja sabien que aquesta llei s'aprovava. El Govern de la Generalitat de València ho va fer el dia següent de l'aprovació de la llei.

Per tant, em sap molt greu, i, tot i que compartim moltes coses, nosaltres farem un vot polític, un vot de «no ens ho acabem de creure, el que posen en el paper», i farem una abstenció a tota la moció, perquè creiem que cal una mica més de reacció i cal una mica més d'empenta i cal una mica més de que realment tot el Govern es cregui les polítiques d'habitatge. I ja ho veurem, si és que n'hi han, als pressupostos del 2024.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Diputats, consellera... Adelanto que, en esta moción en concreto, hay algunas medidas que podemos compartir.

Lo que de ninguna manera compartimos es el ejercicio de hipocresía que significa el pedir que no se banalice el tema de la vivienda para pasar, en el siguiente punto, a acusar al Estado de injerencias dejando caer que nos impide aprobar y desplegar leyes. Porque, ¿saben cuál es la mejor manera de defender las competencias que tiene Cataluña en materia de vivienda? Pues es ejerciéndolas. ¿Qué les impide a ustedes desplegar la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda? Porque esa numeración, para quien nos esté viendo, significa que fue la decimoctava ley que se aprobó en este Parlament en el año 2007, o sea, hace dieciséis años.

Esa ley incluye el objetivo de que, en el plazo de veinte años, el quince por ciento de las viviendas existentes en Cataluña tenían que estar destinadas a políticas sociales. Y, como ya he dicho, pues, han pasado dieciséis años, quedan tan solo cuatro años para que finalice el plazo que dota la ley, y estamos solo en el dos por ciento, ¿no?

Entonces, en 2007, cuando se aprobó esa ley, Esquerra estaba en el Gobierno, estaba gobernando con el Partido Socialista. Y ¿quién o quiénes les impidieron construir o adquirir vivienda para destinarla a uso social? Porque tenían las competencias, tenían esta ley que les obligaba, tenían presupuesto, gobernaron durante dos años más, y si no lo hicieron es porque no quisieron, porque no fue su prioridad.

Pocos años después, en 2016, volvió a gobernar Esquerra Republicana de Catalunya hasta el día de hoy. Y la pregunta es la misma: ¿quién o quiénes les han impedido construir o adquirir vivienda para cumplir con la ley? Porque aquí no cabe injerencia ninguna: si ustedes, cuando hacen el presupuesto de la Generalitat,

destinan una partida suficiente para vivienda, aquí ni el Estado ni Europa les van a poner ni un solo pero.

Entonces, eso de seguir pidiendo más y más y más competencias cuando son incapaces o incompetentes en gestionar las que ya tienen, pues, responde única y exclusivamente a una política de confrontación con el Estado, porque es mucho más fácil hacer política en contra de algo o de alguien que hacer política en favor de los ciudadanos. Esto es algo muy típico del nacionalismo, porque el nacionalismo necesita siempre un enemigo; así es como opera el nacionalismo en todas partes. Y por eso, por ese motivo, en la Europa contemporánea los nacionalismos son vistos en Europa como movimientos políticos de extrema derecha, contrarios a los valores de la Unión Europea, por el carácter destructivo y perturbador que tienen para la convivencia.

Teniendo en sus manos las herramientas para mejorar la situación de la vivienda – la Ley 18/2007, aprobada hace dieciséis años–, prefieren entrar en la confrontación de la regulación de alquileres, que, por otro lado, ya se ha demostrado que tiene efectos muy negativos a medio plazo, porque termina reduciendo la oferta de pisos disponibles, termina reduciendo la calidad de las viviendas porque no se renuevan, termina en mercado negro y en largas listas de espera para acceder a un piso y, por lo tanto, en la discriminación en la elección de los inquilinos, ¿no?

Por otro lado, ¿por qué proponen estas medidas, estas soluciones populistas, como es la regulación del precio del alquiler, sabiendo que a quienes afectan mayormente es a los pequeños propietarios que ponen sus pisos en alquiler? Porque la mayoría –y esto no se dice suficiente– de pisos de alquiler están en manos de pequeños propietarios, no de fondos buitres. ¿Por qué centrifugan en estos pequeños propietarios su responsabilidad? Pues porque así se ahorran tener que destinar presupuesto a vivienda, aun sabiendo los efectos negativos que tiene la regulación de precios y las desastrosas consecuencias que han tenido a la larga en los países o ciudades donde ya se han implantado. Y, aun siendo conscientes de estos efectos negativos, lo defienden, porque saben que supone entrar en confrontación con el Estado y luego ahorrarse todo ese presupuesto que deberían destinar a vivienda.

Así que seamos francos: los primeros que deberían dejar de banalizar esta situación son aquellos gobiernos, son aquellos representantes públicos que, teniendo en su mano la capacidad de crear un parque público de vivienda de alquiler asequible, prefieren ignorar su responsabilidad, que es poner el dinero, y prefieren trasladarles esa responsabilidad a los ciudadanos. Y, mientras esto siga así, pues, desde Ciudadanos no haremos otra cosa que denunciarlo.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Esquerra lleva gobernando en Cataluña muchísimos años ya; ha tenido tiempo más que razonable para presentar una política de vivienda razonable, y no lo ha hecho.

El problema de la vivienda en Cataluña es absolutamente gigantesco. Reconózcanlo: ustedes han estado más centrados en intentar construir una nación ficticia que en construir viviendas para que puedan vivir los catalanes. El cinismo o la hipocresía y las lágrimas de cocodrilo que muestran presentando esta moción dan hasta un poquito de vergüenza, ¿no?

Dejen de manosear el mercado de alquiler, de prohibir, de expropiar, de perseguir, de tanteos, de retractos, de intervenir en todo lo que afecta a la vivienda, porque cada vez que meten la zarpa en el asunto empeoran el problema. De verdad, reflexionen, porque la están liando muy gorda. Háganlo bastante mejor y confíen más en el mercado.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Bé; gràcies, presidenta. Veig que el to preelectoral continua, és a dir, que algunes intervencions són en clau de lectura política.

Primer, agrair l'esmena del Grup de Junts i també el suport a l'esmena. També dir-li..., el que ens demana requereix uns pressupostos. Potser ens hauríem de trobar i començar a treballar el pressupost del 2024.

Senyors socialistes, vostès diuen: «Aquesta moció no té res de nou.» Home, jo diria que les sancions de consum, el tramitar la llei de..., el tràmit per aplicar la *ley de vivienda...*, les expropiacions no s'han fet mai en cap moció d'aquest Parlament, perquè som els primers a fer-ho. De fet, no hi ha hagut cap administració de tot l'Estat en què estigui en tràmit actualment la tramitació de la *ley de vivienda*. Es veritat. És veritat. Segur que ho fem poc, però n'hi ha d'altres –vostès mateixos, l'Ajuntament de Barcelona i altres administracions– que no ho han fet gaire.

I també, bé, doncs, és veritat, Esquerra porta la titularitat de l'àmbit d'habitatge des de fa nou mesos. El pla sectorial de territori i d'habitatge el marcava la llei del 2007. Vostès, senyors de comuns –llavors amb Iniciativa–, van ser titulars de la conselleria d'Habitatge durant dos anys. No el van iniciar –no el van iniciar. Esquerra Republicana porta nou mesos –porta nou mesos– sent-ne titular, i ara ens comprometem... És el primer cop que, sent-ne titulars, ens comprometem a una data per al pla sectorial territorial d'habitatge. (*Veus de fons.*) Vostès en dos anys no el van iniciar. Per tant, cal també donar una certa perspectiva –cal donar també una certa perspectiva.

Però a mi el que m'alarmava és que estem ara en un debat amb una tònica que sembla preelectoral, preelectoral de les eleccions espanyoles, de nou. Per tant, em sembla que es fa molt difícil, a vegades, construir confiança així.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 31 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya

302-00321/13

Passem, doncs, al trenta-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señora *consellera*... Nuestra moción sobre el proyecto de ley de memoria democrática de Cataluña se basa en los siguientes ejes discursivos.

El primero de ellos es el respeto a la pluralidad de pensamiento y la necesidad de garantizar la neutralidad institucional en el estudio de nuestra historia. Como indicamos en la moción, no corresponde a los parlamentos dictar la historia a golpe de boletín oficial, y es muy preocupante leer la exposición de motivos del proyecto de ley, porque contiene un relato del último siglo absolutamente sectario y maniqueo, de buenos y malos, en que la izquierda y el nacionalismo catalán han luchado por la justicia, el progreso y la democracia, y la derecha, en cambio, ha conspirado para impedir ese progreso.

Y la culminación de esa lucha entre el bien y el mal se produce en la Segunda República y la Guerra Civil. Y por eso las más de catorce mil personas asesinadas en Cataluña durante la Guerra Civil por el bando republicano no son consideradas por ustedes demócratas ni tampoco merecen formar parte de esa supuesta memoria democrática.

Las leyes de memoria crean un clima de intolerancia y de represión intelectual evidente, y por eso son muchos los historiadores en todo el mundo que se oponen a estas leyes totalitarias. Por ejemplo, Jean-Pierre Azéma, historiador del Instituto François Mitterrand, que lidera la oposición a este tipo de leyes en Francia, relata textualmente: «La historia no pertenece solo a los historiadores, pero menos aún pertenece a los parlamentarios.»

El poder político ha de garantizar, por tanto, la máxima imparcialidad y neutralidad institucional al abordar nuestra historia más reciente. Y aquí, en Cataluña, el pluralismo y la imparcialidad esencialmente no existen. En la Comisión de Justicia, donde se va a tramitar este proyecto de ley, se han aprobado setenta y tres comparecencias en la ponencia de ley de todo tipo de asociaciones y personas de

izquierdas y separatistas. VOX –porque el PP y Ciudadanos no estaban– propuso seis comparencias de catedráticos y expertos –seis–, y se le deniegan todas; incluso la del historiador y escritor Stanley Payne, doctor por la Universidad de Columbia y una de las máximas autoridades académicas en la historia reciente de España, que entendemos que podía haber aportado mucho al debate.

Pero ustedes no quieren, no quieren una ley plural y democrática. Quieren hacer un ejercicio legislativo de sectarismo y revanchismo histórico; solo les importa la propaganda política, y no la memoria.

Como segundo gran eje, el respeto a la memoria personal de todos los españoles y el fomento de la concordia nacional. Con el espíritu de concordia de la Transición española, admirada y emulada en todo el mundo, proponemos que las administraciones públicas velen por hacer efectivo el derecho de todas las personas que así lo soliciten a conocer el paradero de sus familiares desaparecidos, independientemente del bando en el que lucharon y de las ideas o creencias religiosas que tuvieran.

Y en este punto nos parece positivo que la *consellera* reconociera el otro día que por fin la Generalitat se ocupará de la fosa de Montcada, donde descansan muchas víctimas asesinadas por el Frente Popular con la connivencia del Gobierno de Lluís Companys. Aunque para eso, señora *consellera*, de verdad que entendíamos que no es necesario aprobar una ley que tiene una clara voluntad de manipular la historia.

En segundo lugar, se propone también la derogación de todas las leyes de memoria, porque cualquier ley que faculte a un gobierno, del color que sea, para dictar la memoria de un pueblo y enfrentar de nuevo a los españoles es una ley totalitaria y, desde luego, contraria a la concordia. Nadie debe ser obligado a tener que condenar a sus abuelos por haber luchado en un bando o en otro.

Y aquí les traigo un ejemplo, el ejemplo de una esquila firmada el 1973 por el alcalde de Pineda de Mar, don José Aragonès Montsant, abuelo del presidente Pere Aragonès Garcia, en la que hacía un sentido homenaje a Carrero Blanco. Se la voy a leer textualmente: «Rogad a Dios en caridad por el alma del excelentísimo almirante don Luis Carrero Blanco, presidente del Gobierno español, fallecido por el

bárbaro asesinato perpetrado en Madrid el 20 del mes actual. En paz descanse.» *(Alguns aplaudiments.)* «El ayuntamiento, sumándose al dolor que aflige en estos momentos a España entera, le dedicará una misa en sufragio por el eterno descanso de su alma.» Y continúa: «Pineda de Mar, 29 de diciembre de 1973. El alcalde José Aragonès Montsant» –abuelo de nuestro actual presidente.

¿Van ustedes a obligar al señor Aragonès a que condene públicamente a su abuelo, como exigirá su proyecto de ley? Desde VOX exigimos respeto a todos nuestros mayores, también al abuelo del *president*, por ellos y por los que vendrán. Porque las nuevas generaciones merecen conocer la historia de España, sí, con sus luces y con sus sombras, pero es profundamente irresponsable volver a desenterrar los viejos odios que hace menos de un siglo rasgaron a todo un país con violencia y sangre.

Si de verdad se preocupan por la memoria de los que nos precedieron, procuren conservar su legado de concordia y reconciliación.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Ens parla el diputat de VOX, com ho fa sovint el seu partit, i a vegades també alguna altra formació de la dreta amb qui està aliat en alguns governs autonòmics i locals..., ens parla de concòrdia i reconciliació.

Aquest discurs cau pel seu propi pes quan veiem i repassem quina és la composició de moltes de les candidatures de VOX a nivell local, també a nivell autonòmic: ple, absolutament ple, de gent que havia estat en organitzacions obertament neonazis, obertament franquistes, obertament falangistes; absolutament ple d'aquest tipus de gent que venia de l'MSR, de gent que venia de Plataforma per Catalunya –amb la seva xenofòbia–, de gent que venia de Democracia Nacional, d'Espanya 2000.

I, per si no n'hi hagués prou de tenir aquest passat, molt recentment un nou regidor de VOX a l'Ajuntament de Badajoz exaltava la massacre de Badajoz i deia que el 14 d'agost del 36 era un dia històric, un dia històric en el que les tropes de Yagüe i les columnes de falangistes que avançaven amb ell van afusellar entre dues mil i quatre mil persones, segons les fonts; milers de ciutadans i ciutadanes de Badajoz afusellats a la plaça de braus de Badajoz.

Aquesta és la concòrdia i la reconciliació de la que ens parla VOX? Doncs miri, jo li he de dir que la notícia que porto per a vostès avui és que la ciutadania del conjunt d'Espanya i la ciutadania de Catalunya encara amb una major contundència els hi han dit a vostès que, entre moltes altres coses que no derogaran, no derogaran les lleis de memòria històrica; no les derogaran (*alguns aplaudiments*) ni aquí ni enlloc. Perquè el que vostès voldrien..., el que vostès entenen per concòrdia i reconciliació és el mateix que alguns entenien per *veinticinco años de paz*: la pau dels cementiris, la pau de la gent que no pot anar a recordar els seus familiars perquè no sap ni tan sols on estan enterrats, la pau del silenci de la gent que no pensa com vostès.

I la història no és una història de bons i dolents, no, però objectivament hi ha hagut forces polítiques, moviments socials, que han estat empenyent per societats plurals i diverses en què la gent pogués pensar i dir el que volia, perquè pogués professar la confessió que volia, i hi ha hagut forces que s'hi han oposat, les forces reaccionàries a les que vostès tan bé representen i que ara mateix han patit, gràcies a la voluntat de la ciutadania del conjunt d'Espanya, un sever retrocés.

I jo no sé si serà més aviat o més tard –no sé si serà més aviat o més tard–, però estic convençut que la ciutadania de Catalunya i del conjunt d'Espanya els convertirà a vostès, més tard o més d'hora, en una força extraparlamentària; d'irrellevants ja ho seran creixentment, però una força extraparlamentària..., tard o d'hora acabarà passant.

I, mirin, sobre les qüestions de memòria democràtica, és evident –i ho hem repetit en més d'una ocasió aquí, per molt que hi hagi qui no ho vulgui entendre i segueixi entestat a fer-nos aquests falsos discursos sobre la concòrdia i la reconciliació– que memòria democràtica no és història. Sobre la història, els acadèmics i les acadèmiques que hi tracten, que hi treballen, evidentment, discuteixen sobre la base

de nous coneixements, de noves evidències, doncs, tot allò que considerem els fets establerts històricament. Sobre memòria hi ha tot un altre camp a córrer, que és el reconeixement del dany causat al cos social en el seu conjunt, efectivament, perquè els conflictes com van ser la Guerra Civil i la Dictadura causen dany al cos social en el seu conjunt, i sobre com aquest dany en el teixit social es repara i sobre com es recús.

I durant dècades la dreta d'aquest país, i ara l'extrema dreta, ha estat dient que parlar de memòria democràtica era reobrir ferides, i de cap de les maneres: tractar sobre els assumptes de memòria democràtica és el que permet tancar ferides. Jo, si no ho han fet mai –si no ho han fet mai–, els hi recomano molt que vagin un dia a una recuperació de les restes d'un familiar, d'un represaliat. I van allà i els hi diuen aquestes coses que diuen a les comissions aquí sobre la «*memoria històrica*» i sobre «*los buscadores de huesos*», i sobre totes aquestes fantàstiques coses que diuen. Van allà i els hi diuen a les persones que acaben de recuperar les restes de les persones que estimaven, de persones que han estat tantíssims anys desaparegudes i que per fi poden rebre un repòs digne.

Per tant, la memòria històrica serveix per tancar ferides. I, per cert, la memòria històrica també serveix per avançar en el coneixement històric dels fets, perquè sense les polítiques de memòria, sense els equips d'arqueòlegs, d'antropòlegs, d'arqueòlogues i antropòlogues i de tantíssima gent que hi ha estat treballant, també historiadors i historiadores, doncs, molts elements no serien coneguts avui. Per exemple, molts llocs on van estar concentrats els treballadors forçats després de la Guerra Civil. Això és un coneixement que encara avui està avançant. Fa molt poc es descobria, gràcies a historiadors aficionats, llistats de noms de persones que havien estat en camps de treballs forçats, per exemple, al nord de Castella. Fa molt poc, i això són fets històrics incontrovertits.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Per preparar aquesta moció, he comès l'exercici divertidíssim d'anar a buscar les polítiques de memòria de VOX i les seves..., bé, o el que hi ha a la moció i el que hi ha a les polítiques de memòria de VOX, on predominen el revisionisme i el negacionisme. I també hi predomina el no haver-se llegit ni la llei de memòria històrica ni les lleis de memòria històrica, i segurament ni s'han llegit la seva moció, perquè està plena de contradiccions.

Bé, el revisionisme és un tombant eticopolític en la manera de mirar el passat. És el que el Jürgen Habermas deia..., el biaix polític subjacent en la relectura del passat, és a dir..., i, quan es fa la part política, és la relectura del passat i l'ús públic de la política, que és el que vostès estan fent: l'ús públic de la història.

Què fa el revisionisme quan s'ajunta amb l'ús públic de la història? Doncs bé, posa en qüestió la interpretació de fets històrics que majoritàriament han arribat a un acord i a una entesa per part dels científics, per tant, per part dels historiadors. Es posa en qüestió, i sempre es fa sobre esdeveniments fundadors: per exemple, la Revolució Francesa, la Revolució Russa, el nazisme o el feixisme.

El revisionisme de VOX és el seu concepte de la nació espanyola, el seu concepte de nació espanyola, que arriba a ser fins i tot en termes palingenètics, que és que la nació està viva, «España está viva». I la noció que «España está viva» neix de la *reconquista española* i, per tant, de la lluita contra l'islam. Per això entenem ara molt bé algunes de les seves polítiques..., bé, gairebé totes les seves polítiques islamòfobes.

Sempre diuen que estan en contra de reobrir ferides i de parlar de la història del passat, però ells sempre van *a la reconquista y a los árabes y al islam*. I això lliga molt bé amb l'esperit nacionalcatòlic del franquisme, que vostès es neguen sempre a condemnar, i, de fet, ara mateix acaben d'aplaudir el president del Govern espanyol de Franco, d'una dictadura. (*Veus de fons.*) Sí, perquè són feixistes i són franquistes, evidentment. (*Veus de fons.*) Sí, sí, això és el que sabem.

De fet, el seu revisionisme és un revisionisme criptofranquista. I no ho dic jo, ho diu Pío Moa, un dels seus escriptors de la seva criptofranquista..., la seva pseudohistòria, la no consideració del cop d'estat del 36, per exemple, o les causes

de la Guerra Civil i l'atac constant a la Segona República, allò que en diuen vostès «el règimen criminal», eh?

La recuperació de la memòria, evidentment, a vostès els fa mal, perquè és la recuperació de la memòria d'aquells que van ser oblidats durant el franquisme, d'aquells represaliats pel franquisme que van ser oblidats durant més de quaranta anys. I per això s'ha de recuperar la memòria, i per això a vostès els fa mal, perquè fan tota la seva política al voltant de la derogació de la llei, de les lleis de la memòria, la dictadura progre, això que diuen vostès que és la dictadura progre, en aquesta guerra cultural.

Neguen aquest oblit i diuen que no cal furgar en el passat, però sempre apel·len al passat. Amb algunes llacunes; sempre apel·len a la *reconquista* i el franquisme, però s'obliden, per exemple, del segle XIX, de les revolucions liberals o de la democràcia liberal o de les revolucions socials. Se n'obliden sempre. Ataquen constantment la República Espanyola, i, segurament, quan parlen del «peor Gobierno de España en ochenta años, el Gobierno de Sánchez», identifiquen que el Govern franquista està dintre d'aquesta democràcia.

I no ho dic ara i no és d'ara, sinó que passen al revisionisme i també al negacionisme. Què fa el negacionisme? Doncs bé, el negacionisme, segons Pierre Vilar, que és un historiador català... Pierre Vilar deia que els negacionistes són els assassins de la memòria. És el que vostès són, els assassins de la memòria. Els negacionistes, amb la política de VOX, tenen aquesta obsessió per acabar amb el sistema autonòmic, per exemple, perquè diuen que el sistema autonòmic no és re i no és *la España natural y la España real de la nación española*. Però vostès, ahora, quan volen acabar amb el sistema autonòmic, quan parlem de la Transició, diuen que la Transició va ser modèlica, neguen el caràcter violent de la Transició «modèlica», neguen el caràcter de la violència política. I això sí que podríem fer bé de preguntar-ho a Pío Moa, membre del GRAPO –per tant, un terrorista, segons vostès–, que en va formar part, i que ara mateix els hi està escrivint els argumentaris de les seves polítiques de memòria.

Critiquen les polítiques de memòria i defensen la neutralitat dels espais públics, però quan poden acaben amb, per exemple, monuments de socialistes com Largo

Caballero o Indalecio Prieto, o retiren els noms dels represaliats pel franquisme al cementiri de l'Almudena a Madrid. Això és el que fan vostès. O, per exemple, ara fa re, pocs dies, van retirar el nom de Vicent Torrent, juntament amb el Partit Popular, el compositor, a l'Auditori de Torrent, perquè consideren que la memòria valencianista no és digna de tenir el nom en un auditori.

La lògica (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, presidenta– de la barbàrie, és el que fan vostès: enaltiment del feixisme, mantenir i conservar el patrimoni històric feixista, normalitzant-lo i adequant-lo i equiparant-lo al que seria la memòria democràtica. I això és el que no farem mai. Nosaltres no donarem suport mai als assassins de la memòria, no donarem suport mai als feixistes, i, evidentment, mai derogarem les lleis de memòria, sinó que les promourem.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Bé, aquesta moció de VOX, i per intentar dir alguna cosa diferent del que s'ha dit fins ara, que fem nostre i que compartim... Nosaltres el que volíem posar sobre la taula és que si alguna cosa es desprèn d'aquesta moció –és una moció extensa, que té fins a tretze punts–..., si alguna cosa se'n desprèn, alguna idea hi ha darrere, és la idea i la necessitat de continuar avalant la cultura de la impunitat, que era una de les característiques, al costat de la misogínia, de la LGTBI-fòbia, de..., en termes econòmics i del *desarrollismo*, una de les notes que estava envoltant tot el que era el règim franquista.

Vostès volen mantenir la cultura de la impunitat en els nostres dies i també volen que sigui una nota de cara al futur. Cultura de la impunitat és no tenir conseqüències per cap dels actes que cometin, inclús aquells actes que siguin més deplorables, inclús els actes criminals. Precisament vostès es fixen tant en les polítiques de memòria i en les lleis de memòria, perquè si alguna cosa volen fer les lleis de la

memòria és intentar punxar una mica aquesta llei d'amnistia del 77, que va tancar amb clau i forrellat qualsevol tipus de possibilitat d'esbrinar, no?, i de portar els culpables a asseure's i a respondre per totes les accions que van portar a terme.

Per tant, la idea que hi ha en el fons aquí és que vostès volen continuar amb la cultura de la impunitat franquista i volen exercitar un control sobre el nostre passat, sobre el present i sobre el futur.

Sobre el passat, precisament, dient que no es pot parlar als parlaments de lleis de memòria i que s'han de derogar. I aquí presenten vostès els parlaments com si fossin una cosa que està volant a l'espai sideral, com si les lleis sortissin d'aquí..., sense això relacionar-ho amb que les lleis obeeixen sempre a una agenda política i a unes demandes socials. Vull dir que, precisament, si un tema s'ha caracteritzat perquè les lleis s'han dictat, precisament, per la feina feta per la gent, per les associacions, per les entitats, per la societat civil..., és, precisament, en temes de memòria, en que des del carrer s'ha estirat perquè els legisladors dictessin les lleis.

Vostès també volen oblit i renúncia, i constantment ens parlen de concòrdia, de reconciliació,,. Jo en alguns moments m'he despistat una mica i no sabia si era enmig d'una catedral escoltant un discurs de Rouco Varela o, en canvi, estava al Parlament de Catalunya, perquè clar...

I vostès, els senyors de VOX, que són tan legalistes... Doncs mirin, és que aquí hi ha tota una normativa a nivell internacional que parla de tota una sèrie de principis: de justícia, de reparació, de veritat, de garanties de no repetició..., tota una sèrie de tractats internacionals que són de directa aplicació. Clar, vostès després sermonegen i utilitzen conceptes que són molt poc jurídics, eh? Ho dic perquè vostès, com que sempre apel·len a *la letra de la ley*, doncs, aquí no sé per què es desconcentren.

I ja que els hi agrada, perquè a la moció parlen diverses vegades d'això, que vostès lo que volen és una exposició objectiva *de los acontecimientos* i dels *sucesos históricos*, que vostès volen allà..., a lo objectiu. Doncs mirin, si vostès demanen això en aquesta moció, els emplaço a que portin a terme una acció que vostès poden fer a través del Congrés dels Diputats. Si vostès volen tanta objectivitat, si volen saber tant la història en termes objectius, facin una cosa, demanin la desclassificació de

documents. Perquè saben, no?, que hi ha una llei franquista que declara que hi ha tota una sèrie de matèries que són reservades i que són secretes, i que en aquest país o a l'Estat espanyol hi ha més de deu mil documents que avui encara estan declarats secrets que van del 36 al 68. Demanin la desclassificació, que veurem què diuen aquests documents, veurem què expliquen, i així tindrem més informació per escriure en termes objectius aquesta història.

Ho saben, no?, que no demanaran absolutament res? Perquè vostès volen impunitat i volen que es continuï amb la llei de secrets. Una llei de secrets que no passa en cap país del nostre entorn. No hi ha cap moment en que s'acabarà cap any..., en que s'acabarà aquesta desclassificació de secrets.

Per tant, no ens sermonegin, si us plau, en temes de memòria i en temes de quina és la veritat, quan vostès avalen que hi hagi milers i milers de documents que parlen del que realment va passar i que expliquen que es van cometre crims i que vostès no volen que es coneguin.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Tenen raó quan diuen que als parlaments no els correspon escriure la història, però tampoc reescriure-la, i això és justament el que vostès pretenen. Una constatació: el seu concepte de reconciliació i el nostre estan als antípodes. Per vostès, la reconciliació és un concepte heretat del passat per emprar com a bandera a llançar contra els seus adversaris polítics, però no pas per posar-la en pràctica. Aquestes suposades reconciliació i concòrdia són en realitat un oblit imposat a la majoria de la població que no resisteix la prova del cotó.

Per això cal donar respostes a la privació dels drets per un govern il·legítim que tractava la població com un enemic interior, arribant a l'extermini físic. Perquè vostès, que són més de gent de 1936 que de gent de 2030, fa setanta-set anys que

reescriuen la història, no perquè s'avergonyeixin dels seus actes, sinó perquè no volen que es conegui la veritat del que es va fer i, sobretot, no volen que res ni ningú els hi esgarrii la seva imatge de *modernillos* a Twitch i TikTok i que aquests joves que els segueixen en xarxes s'adonin de l'enormitat del seu error. Ningú atia polítiques de divisió i enfrontament entre les ciutadanes més que vostès, que voldrien no ja un govern contra Catalunya, sinó enfrontar els pobles i els ciutadans de l'Estat amb Catalunya.

Doncs els hi donaré una notícia: la ciutadania de Catalunya i de la resta de l'Estat han deixat molt clar en aquestes eleccions generals que estan per la fraternitat entre els pobles i entre els ciutadans i, per tant, per seguir aprofundint les polítiques de memòria a l'Estat espanyol.

Compartim amb vostès la necessitat de que les institucions garanteixin el rigor científic i la imparcialitat en l'anàlisi històrica, perquè hi ha fets absolutament incontrovertibles. Cal tenir en compte que va haver-hi un cop d'estat militar; els militars rebels es van aliar amb el nazisme i el feixisme per exterminar els seus compatriotes i, en acabar el conflicte bèl·lic, van seguir les represàlies, les detencions, els empresonaments i les execucions fins a la mort del dictador, extrems, aquests, que quedaran prou acreditats pels i les compareixents a la ponència de la futura llei de memòria democràtica. Cal que es conegui la veritat per poder sanar una societat malalta pels secrets i les mentides, que no ha pogut fer dol obertament pels seus morts, dels que en molts casos fins i tot s'ignora on van ser enterrats.

I no, no tots són iguals. Alguns van tenir –els dels vencedors– tot el suport per tal de poder-se acomiadar dels seus éssers estimats, que és correcte, sempre que hagués estat igual absolutament per a tothom. En canvi, setanta-set anys després, Lorca jau en un lloc desconegut junt amb milers de persones enterrades en tombes improvisades pendents de localitzar i d'identificar. No és l'odi, el que volem desenterrar; són els nostres morts, per poder-los donar el descans que mereixen. *(Alguns aplaudiments.)*

Cal combatre l'oblit sobre l'actuació del règim franquista, que perseguia les persones, i no només per motius ideològics. Fer memòria és recordar les dones incòmodes confinades a hospitals psiquiàtrics, o l'aplicació de la *ley de vagos y*

maleantes a les persones LGTBIQ+, o el tractament rebut per la comunitat gitana, entre d'altres. De la mateixa forma que els monuments d'exaltació del règim no serien admissibles a Alemanya de la forma en que ho són aquí, on fins i tot es dediquen carrers a botxins com Millán-Astray.

La seva suposada llibertat ideològica està renyida amb l'exactitud històrica. La llibertat de càtedra té el seu límit en el dret a l'educació de les alumnes, que han de rebre una formació basada en continguts científicament exactes i contrastats.

La Constitució també protegeix la dignitat i la vida humanes prohibint la tortura, però això a vostès, constitucionalistes de pa sucats amb oli, els és exactament igual. Que les vivències de torturat i torturador siguin diferents no nega la realitat de les tortures a la comissaria de la Via Laietana.

Si alguna normativa cal derogar és la que permet la impunitat a autors de crims de lesa humanitat que, per a vergonya del nostre sistema jurídic, han hagut de ser perseguits a l'estranger, quelcom que entristiria qualsevol demòcrata que estima el seu país i vol que pugui deixar enrere la negra nit del franquisme.

Pel que fa a la col·laboració de les institucions estatals i autonòmiques amb els seus deliris, molt em temo que hauran d'esperar una altra correlació de forces polítiques més propícies que les resultants de les urnes del passat diumenge tant a Catalunya com a Espanya. Miri, coses de la democràcia, que posa a cadascú al seu lloc i a vostès –acabo– els situa com una força irrellevant.

I acabo amb una cita. Dèiem al principi que als parlaments no els correspon escriure la història; però fent memòria fem història, i, com va dir una altra víctima d'una dictadura criminal, el president Salvador Allende, «la historia es nuestra, y la hacen los pueblos».

Salut i república.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Consejera, señoras y señores diputados... VOX nos presenta hoy a debate y votación una moción sobre un proyecto de ley del Gobierno de la Generalitat, el de memoria democrática de Cataluña, que, a diferencia de lo que sucederá con esa moción, es muy probable que acabe siendo aprobado por este Parlamento en términos muy parecidos a los que inicialmente plantea el Gobierno de Esquerra.

Vaya por delante que al Grupo Parlamentario de Ciutadans tampoco nos gusta el trasfondo del proyecto de ley del Gobierno de la Generalitat y que buena parte de su redactado nos chirría porque, bajo el lenguaje que muchos pueden considerar políticamente correcto, subyace una enmienda al proceso democrático y de reconciliación nacional que marcó la Transición.

El proyecto de ley, aunque pretendan enmascararlo, es en realidad una enmienda a la totalidad al período democrático y de convivencia más fructífero y duradero de la historia contemporánea de España. Pero estamos en el Parlamento de Cataluña, una institución del Estado que, en manos del separatismo y en demasiadas ocasiones, por desgracia, con la connivencia del Grupo Socialista y de los comunes, pretende socavar por todos los medios los pilares mismos del estado social y democrático de derecho que ampara al conjunto de la ciudadanía y al que sin ningún género de dudas todos nos debemos.

El Parlamento, desde el punto de vista institucional, con demasiada frecuencia ha perdido el sentido de la realidad –*no toca de peus a terra*. El sentido de la realidad es ajeno al separatismo que controla la institución.

Dicho esto, el grupo que nos presenta esta moción hace bien en manifestar que los parlamentos no tienen entre sus funciones escribir la historia, pero la ciudadanía debe saber que el Parlamento de Cataluña lo ha hecho con frecuencia y que en su actual composición y con la leve, yo diría que levísima, oposición que ejerce el Grupo Socialista, sin duda pretende seguir haciéndolo.

Está claro que ni la concordia ni mantener la convivencia democrática son prioridades para buena parte de este hemicycle. No en vano tres grupos de esta cámara dieron un golpe de estado en septiembre y octubre de 2017; tres grupos que, con la connivencia por acción u omisión de socialistas y comunes, tienen entre

sus prioridades políticas fomentar la división y el enfrentamiento entre ciudadanos y pretenden imponer al conjunto de la sociedad catalana su visión totalitaria del ejercicio del poder. Un poder, por cierto, que ostentan gracias al ordenamiento democrático que pretenden subvertir al margen de la democracia.

En Cataluña, hace demasiado tiempo ya, se conculcan sistemáticamente los derechos y las libertades de buena parte de la ciudadanía catalana, que el Gobierno de la Generalitat ni protege ni respeta. Por eso nació Ciutadans y por eso estamos aquí. Así que no es de extrañar que lo que piden en esta moción, sea más o menos oportuno, no contará en ningún caso con el beneplácito de la cámara.

Nosotros no estamos, desde luego, en el juego maniqueo impuesto por cinco grupos parlamentarios de este Parlamento. Creemos que la historia hay que dejarla en el campo académico, sin injerencia ninguna de la política de cualquier signo. Creemos que el proceso de transición a la democracia que liquidó la larga Dictadura franquista fue modélico y abrió el período de convivencia democrática más amplio y beneficioso de la España contemporánea.

Tampoco nos gusta –ya lo he dicho– el proyecto de ley que impulsa el Gobierno de la Generalitat. De hecho, en su momento presentamos enmienda a la totalidad, enmienda de retorno, para mostrar nuestro rechazo al sesgo maniqueo que lo impregna; un maniqueísmo que, por desgracia, también comparte el Grupo Socialista, que ejerce una oposición *sui generis*, en el sentido de que sobre todo se limita a colaborar y auxiliar al Gobierno de Esquerra en todo cuanto necesita.

La memoria democrática debe preservarse sobre todo de la injerencia partidista. Todas las víctimas, sean quienes sean sus verdugos, merecen el máximo respeto y preservar su memoria. *Todas* las víctimas, sin ningún tipo de exclusión.

La moción hace referencia también al mantenimiento del monumento a todos los caídos en la batalla del Ebro, una cuestión que está *sub iudice* y sobre la que en su día se manifestó la población de Tortosa. Nosotros hemos apoyado reiteradamente la voluntad de los vecinos de Tortosa, pero seguimos pendientes de una resolución judicial. Por tanto, no vamos a dar apoyo a ese punto concreto.

Y, en cuanto a la pretensión de derogar varias leyes de ámbito estatal y autonómico por la vía de su inclusión en una moción, no nos parece el procedimiento adecuado,

no nos parece el modo más oportuno. Si queremos derogar leyes, si quieren ustedes derogar leyes, presenten proposiciones de ley que incluyan en su articulado las derogaciones que consideren oportunas y consigan aprobarlas en la instancia democrática correspondiente.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Yo votaré a favor de la moción, pero me gustaría decirle a VOX que, además de pedir concordia y reconciliación, pues, también hay que practicarla, ¿no?

¿Es coherente pedir concordia y pasarse el día buscando el enfrentamiento político con todo bicho viviente? ¿Es coherente pedir reconciliación y criminalizar a cualquiera que discrepa de tu relato? ¿Es coherente pedir que se respeten monumentos históricos pero pedir que se retiren estatuas socialistas en Madrid? ¿De verdad creen que sus discursos suenan a concordia? No parece que suenen a concordia, ¿no?

En definitiva, no podéis predicar lo que con hechos no podéis ejemplificar. Habéis renunciado a ser una derecha conservadora clásica para ser un movimiento de agitación y propaganda muy alejado precisamente de la concordia. Por lo tanto, no me parece coherente, aunque en el fondo de la moción hay muchos elementos que sí que son razonables.

Y, desde luego, yo estoy de acuerdo en que no hay que instrumentalizar políticamente la memoria de este país.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Avui tornem a debatre una moció presentada per un grup que pervertix la memòria democràtica. Una moció que conté una llarga llista de mentides, a mesura que la vas llegint. Nega el calvari de totes aquelles víctimes de l'aixecament militar, de la negra dictadura que la va seguir i d'una transició democràtica que no va ser de cap manera modèlica; nega la seua existència; nega tota la barbàrie que van haver de patir: assassinats, tortura, presó, exili, espoli dels seus béns...

I, mirin, no, des d'este Parlament no reescrivim la història; des d'este Parlament, malgrat que a vostès no els agrade, legislem, i legislem per a tothom, també per a aquells que no es poden pronunciar i que mereixen que els fem un homenatge garantint la memòria col·lectiva, també per a tots aquells que van patir la repressió.

La llei de memòria democràtica que inicia els seus tràmits en esta cambra, i que a vostès tant els molesta, està garantida per quatre principis bàsics: la veritat – investiguem per tal que la societat sencera i les víctimes i familiars puguen conèixer les circumstàncies en què es van produir violacions dels drets humans i infraccions del dret internacional–, la justícia –apliquem el principi de legalitat internacional a les violacions de drets humans i assistim les persones interessades i afectades en l'exercici dels seus drets per denunciar l'existència d'il·lícits penals–, la reparació i el reconeixement de les víctimes a les persones físiques i jurídiques, organitzacions i col·lectius –cerquem, localitzem, recuperem, identifiquem persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura–, i la memòria com a garantia de no repetició – conèixer lo passat per entendre lo present i afrontar i preparar el futur.

En esta moció vostès utilitzen termes com «concòrdia» i «reconciliació» –ho han dit los portaveus que m'han precedit–, i estes paraules, posades en la seua boca, ja sabem lo que volen dir: passar pàgina, restringir drets i llibertats que tant han costat d'aconseguir, oblidar. I nosaltres no volem oblidar. I no permetrem l'oblit, perquè vostès són los hereus del franquisme, d'aquella negra nit a què va estar sotmès lo nostre país durant més de quaranta anys. Avui, si algú en tenia algun dubte, ho han tornat a ratificar amb los aplaudiments que hem sentit en aquesta cambra.

Però nosaltres som les filles i les netes d'aquells que van patir el franquisme, i a ells devem la memòria, la veritat i la reparació i posar les eines necessàries per a la no

repetició. Nosaltres som los que tenim lo deure i la responsabilitat d'ensenyar a les escoles, a les universitats, la història, el que va passar, per no tornar-ho a repetir; d'explicar que els drets de les dones van ser estroncats i esborrats, que el col·lectiu LGTBI va ser perseguit.

Som els que tenim la responsabilitat de retirar la simbologia franquista de l'espai públic. Retirar fins a l'últim bocí d'exaltació del franquisme és una victòria de la democràcia i de la dignitat de les víctimes. I no en tinguen cap mena de dubte: lo monument de Tortosa tombarà, seguríssim que tombarà. *(Alguns aplaudiments.)*

Som los que tenim la responsabilitat de fer una cerca exhaustiva de les víctimes que encara romanen a les cunetes i a les fosses, trobar-les, identificar-les i poder retornar les restes als familiars de les víctimes; això significa «reparar». Vostès es dediquen a sembrar l'odi i la confusió mentint descaradament.

Vostès són los que volen reescriure esta història. Vostès basen la seua acció de govern, allí on l'exercixen, derogant lleis que van sobre els drets de les persones. I ho hem vist a les Illes i ho hem vist al País Valencià.

Vostès són llops que volen dissimular posant-se la pell de xai, però vostès ja no enganyen ningú. El passat 23 de juliol van demostrar que ja no enganyen ningú. No van passar i no passaran. Totes les seues mentides han permès deslliurar-mos d'un malson, i han quedat ben retratats. I sàpiguen que als republicans i les republicanes sempre mos tindran de front i amb lo cap ben alçat per a què no passen.

Davant de la impunitat del franquisme i dels seus hereus, acció determinant; davant de l'oblit, record i lluita, memòria, reparació i no repetició. Mai més, senyor Macián. Mai més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 22, 23, 24 i 31 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Diputats i diputades, abans d'iniciar les votacions, els informo que un cop finalitzades les votacions hi haurà una lectura d'una declaració que va ser ahir convalidada per la Junta de Portaveus. Ho dic perquè no s'aixequin i marxin de seguida a dinar, sinó que esperin un moment.

Iniciem, doncs, ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional (continuació)

302-00313/13

Passem, doncs, a votar la moció subsegüent a la interpel·lació del Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional.

Passem a votació el punt 1.a, 1.c i 1.d.

Comença la votació.

El resultat és 79 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Passem a votar ara el punt 1.g.

El resultat és 70 vots a favor, 9 en contra i 49 abstencions.

Passem a votar ara la resta de lletres del punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 88 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 110 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

I ara votem la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de punts queda aprovada, per 128 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat (continuació)

302-00314/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat.

Votem ara el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

El punt 1, amb 58 vots a favor, cap en contra i 70 abstencions, queda aprovat.

Passem ara al punt 2.a i punt 2.b.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 119 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 110 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació)

302-00315/13

Passem a votar ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 104 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 61 vots a favor, 51 en contra i 16 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 8.

Comença la votació.

Els punts queden aprovats, per 93 vots a favor, 19 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 99 vots a favor, 3 en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 100 vots a favor, 9 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 100 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 93 vots a favor, 13 en contra i 22 abstencions.

I votem el punt 9.

Comença la votació.

El punt queda aprovat, per 93 vots a favor, 10 en contra i 25 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (continuació)

302-00321/13

I votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte de la llei de memòria democràtica de Catalunya.

Votem els punts 7, 8, 11 i 12.

Comença la votació.

El punts no queden aprovats, per 13 vots a favor, 108 en contra i 7 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de punts no queda aprovada, per 19 vots a favor i 109 en contra.

**Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya
de reconeixement del Centre de Cultura de Dones Francesca
Bonnemaison com a entitat d'interès públic**

401-00037/13

I ara passem a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de reconeixement del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison com a entitat d'interès públic. Passo la paraula a la secretària segona.

La secretària segona

Gràcies. «El Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison, La Bonne, neix l'any 2003, com a fruit de les reivindicacions iniciades durant els anys noranta pel moviment feminista de Catalunya perquè l'edifici situat al carrer de Sant Pere Més Baix, número 7, de Barcelona, tornés als usos per als quals va ésser creat per Francesca Bonnemaison: albergar l'Institut de Cultura i la Biblioteca Popular de la Dona, la primera biblioteca pública de dones d'Europa.

»La Bonne és, doncs, l'hereva d'un llegat històric de valor incalculable per a Catalunya. Durant els seus cent anys de trajectòria, l'edifici va ésser apartat dels seus objectius fundacionals en el transcurs de la Dictadura franquista i, posteriorment, en democràcia. Fou el 1994 quan la historiadora Isabel Segura va trobar el document on constaven els acords presos davant notari, en què s'especificava que la cessió de l'edifici a la Diputació de Barcelona es feia per a continuar l'obra iniciada per l'Institut de Cultura.

»El maig del 2003, gràcies a la reivindicació del moviment feminista i a la unió de més de vuitanta entitats en la reclamació contra aquest greuge històric, l'Associació Promotora del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison i la Diputació de Barcelona van subscriure un conveni de cessió d'ús d'espais per deu anys prorrogables, per mitjà del qual se cedia la segona planta, posteriorment la tercera i, més endavant, la quarta i la cinquena, i es dotava el projecte d'un import econòmic anual per garantir-ne el funcionament. Un cop finalitzada la vigència del conveni, l'any 2013, es van aprovar diverses pròrrogues i s'hi van afegir addendes, i, alhora, es va retirar progressivament l'import econòmic anual. La Diputació de Barcelona va iniciar, així, un procés d'inestabilitat incomprensible, procés que es va anar denunciant any rere any, sense que s'aconeguís mai un conveni digne.

»Malgrat totes les adversitats, l'any 2023 La Bonne ha celebrat el seu vintè aniversari com a centre de creació cultural feminista consolidat i com a referent indiscutible a Barcelona. Actualment aglutina un centenar d'entitats de l'àmbit de la cultura i els feminismes, té una programació cultural estable i ofereix formació i residències artístiques, tot posant a l'abast de les dones creadores recursos en els àmbits audiovisual, escènic, literari i de recerca. La Bonne és, a més, un espai de trobada dels diferents feminismes, amb el nexa de la cultura, el pensament i l'activisme, i es troba en una fase de creixement. És per tots aquests motius que el Parlament de Catalunya considera que La Bonne no és només un projecte de ciutat, sinó de país.

»Actualment, la Diputació de Barcelona no accepta subscriure un nou conveni i demana un nou requisit, la declaració d'utilitat pública, perquè considera que l'immoble no és necessari per a complir una funció de servei públic o un fi d'interès general. Tenint en compte que la llei que regula la cessió i adjudicació d'espais públics –la Llei de l'Estat 33/2003, del 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques– és del 2003 i no s'ha modificat, aquesta demanda no té cap justificació, llevat que es vulgui impedir la continuïtat del Centre de Cultura Francesca Bonnemaison.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya considera que La Bonne és una entitat d'interès públic i que l'immoble del carrer de Sant Pere Més Baix, número 7, de Barcelona, és imprescindible perquè el Centre de Cultura de Dones Francesca

Bonnemaison compleixi la seva funció d'interès públic i d'interès general, com un dels grans vivers del feminisme de la societat civil catalana que garanteix l'accés de totes les dones creadores a recursos de formació públics de qualitat.

»Palau del Parlament, 25 de juliol de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Es suspèn la sessió fins avui a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i tres minuts.